PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

FOTBAL

REFLECȚII DUPĂ LINZ

ÎN PREAJMA TURNEULUI FINAL DIN ITALIA AL „CUPEI EUROPEI"

DUPĂ DRAW-UL DE LA PITEȘTI (1-1)

STEAUA
LA UN PAS
TITL

ÎN FOTOGRAFIE: SORIN AVRAM

(Foto: ION MIHĂICĂ)

Nr. 9 (224)
Anul XXI
MAI 1968

Clubul DINAMO la a XX-a aniversare

CLUBUL SPORTIV „DINAMO“ BUCUREȘTI LA A XX-A ANIVERSARE

EDITORIALUL NOSTRU

de HORIA CRISTEA

În ziua de 14 mai clubul sportiv DINAMO București împlinește două decenii de existență. Sentimentele de satisfacție pe care le trezește această aniversare nu se limitează la scara locală, ci capătă coordonate naționale. Și nu în mod forțuit. De-a lungul celor douăzeci de ani, contribuția *dinamoviștilor* din șoseaua Ștefan cel Mare la creerea și consolidarea prestigiului sportului din România socialistă peste hotare a fost dintre cele mai consistente. În acest sens cifrele statistice sînt grăitoare:

La **Jocuri olimpice** — 7 medalii de aur, 2 de argint și 7 de bronz; contribuție la 3 medalii de bronz pe echipe.

La **campionate mondiale** — 11 medalii de aur, 7 de argint, 6 de bronz; contribuție la 4 medalii de aur, 5 de argint și 5 de bronz.

La **campionate europene** — 17 medalii de aur, 20 de argint și 17 de bronz; contribuție la 8 medalii de aur, 9 de argint și 5 de bronz.

În **Cupa campionilor europeni** — 4 titluri.

La **Balcaniade** — 91 de medalii de aur.

*

14 MAI 1948 — 14 MAI 1968. Douăzeci de ani de cînd s-a născut în București al doilea mare club sportiv polivalent din România. Proiectele noului club DINAMO, ca de altfel și cele ale aceluia înființat cu un an mai devreme — STEAUA, au generat de la început multe speranțe, care foarte curînd aveau să fie împlinite strălucit.

Văzînd cele 20 de hectare de amenajări sportive de pe șoseaua Ștefan cel Mare, activitatea diurnă intensă care pulsează pe cele trei terenuri de fotbal, cu pistă de atletism, în sala de sporturi, în bazinul olimpic descoperit, pe velodrom, pe cele șase terenuri de tenis, două de baschet, două de handbal; cei peste o mie cincisute de băieți și fete cu «D»-ul pe piept, novicele va zîmbi, poate, ca de-o glumă bună dacă i se va explica că «strămoșii» nu prea depărtați ai acestei încîntătoare baze sportive — Complexul sportiv DINAMO — au fost maidanele și faimoasele gropi ale Capitalei. Familiarizat cu aceste înnoiri, novicelui de adineauri nu i se va mai părea exagerat să audă că, în cei douăzeci de ani de existență, dinamoviștii bucureșteni au cucerit 2 127 de titluri de campioni la seniori și juniori, au îmbunătățit de 1 136 de ori diferite recorduri ale țării și dețin, în prezent, 183 de recorduri la atletism, tir, natație, ciclism, haltere, patinaj, că echipa de lupte greco-romane și-a apropriat de 19 ori consecutiv titlul de campioană, cea de gimnastică băieți — de 14 ori, cea de polo pe apă — de 11 ori, că fotbaliștii au cucerit de cinci ori tricourile de campioni naționali și de două ori Cupa României.

Performanțele frumoase ale clubului DINAMO București, căci toate aceste cifre reprezintă performanțele unui organism bine închegat, cu o perfectă respirație, au fost favorizate și de existența «Tînărului Dinamovist». La «TD» — pepiniera clubului DINAMO București — și-au început cariera de sportivi de performanță sute și mii de tineri și tinere în aceste două decenii. O parte din ei au promovat în echipele de seniori ale clubului DINAMO. Dar grija pentru ziua de mîine se manifestă în șoseaua Ștefan cel Mare nu numai cînd e vorba de campionatele interne. Clubul DINAMO București are, actualmente, nominalizați pentru ediția jubiliară a Jocurilor Olimpice din 1972, de la München, aproape 30 de juniori și junioare.

La realizarea acestor performanțe, o contribuție de seamă și-au adus-o și și-o aduc cadrele de specialiști — antrenorii. Majoritatea lor, ca și majoritatea sportivilor, și-au cîștigat consacrarea. Ei nu mai sînt «oamenii din umbră», «oamenii din culise», marii necunoscuți pentru marele public. Pe acești antrenori îi cunoaște bine lumea, îi stimează. Și-au cîștigat personalitate într-un mare club sportiv. Reprezintă nume!

*

14 MAI 1948 — 14 MAI 1968. Două decenii de existență a clubului sportiv DINAMO București. DINAMO... DINAMOVIST! Iată nume care se bucură de mult respect. Și pe șoseaua Ștefan cel Mare, și în București, și în România, și în străinătate...

...Nume gravate în aurul, argintul și bronzul olimpic, mondial și european din vistieria dinamovistă: boxerul **Nicolae Linca** (Melbourne—1956), canoistul **Leon Rotman** (Melbourne—1956), canoiștii **Simion Ismailciuc** și **Alexe Dumitru** (Melbourne—1956), trăgătorul **Ștefan Petrescu** (Melbourne—1956), trăgătorul **Ion Dumitrescu** (Roma—1960), sulițașa **Mihaela Peneș** (Tokio—1964), ...caiacistul **Aurel Vernescu** și ceilalți «amirali» — **Ismailciuc, Dumitru, Iacovici, Sidorov, Maxim, Simionov, Calabiciov, Covaliov, Sciotnic, Ivanov Turcaș, Calenic,** trăgătorul **Marin Ferecatu,** luptătorul **Ion Cernea** (cu toții campioni mondiali)...

...Și alte nume în cartea de onoare a clubului DINAMO București: trăgătorul **Ion Tripșa**, handbalistul **Petre Ivănescu**, tenismanul **Ion Țiriac**, voleibalistul **Eduard Derszei**, handbalistul **Ioan Moser**, trăgătorul **Marcel Roșca**, boxerul **Ion Monea**, ciclistul **Gabriel Moiceanu**, ciclistul **Emil Rusu**, baschetbalistul **Mihai Albu**, baschetbalistul **Gheorghe Novac**, boxerul **Vasile Mariuțan**, fotbalistul **Ion Nunweiller**, fotbalistul **Ion Pîrcălab**, luptătorul **Ion Țăranu**...

...Nume, dar și cifre de aur: 3 antrenori emeriți (**Radu Huțan, Oprea Vlase, Constantin Nour**), 39 de maeștri emeriți ai sportului.

...Și nume de oameni din a căror viață, douăzeci de ani sînt legați de începutul istoriei acestui mare și puternic club sportiv — DINAMO: **Radu Huțan, Oprea Vlase, Alexandru Cosma, Dumitru Cuc, Dan Niculescu, Constantin Nour, Sebastian Mihăilescu, Dumitru Ionescu, Alexandru Stoenescu, Nicolae Voicu, Gheorghe Teodorescu, Florian Ghiondea, Gheorghe Constantinescu** (foști sportivi, azi antrenori), **Adrian Petroșanu,Gheorghe Turtureanu, Silviu Ghițescu** (cadre de conducere), **Nicolae Rada, Gheorghe Moldoveanu, Petre Pîntea, Ion Male** (din personalul administrativ sanitar). Existența atîtor nume de veterani vine și ea să vorbească despre calitățile mari ale clubului DINAMO București.

*

Cea de a XX-a aniversare a clubului DINAMO București prilejuiește și tragerea unor învățăminte. Astfel: 1. Plămînii sportului de performanță trebuie să-i constituie cluburile mari și puternice. Este adevărat că pe întinsul țării există și alte cluburi mari: PETROLUL Ploiești, RAPID București, FARUL Constanța. Ele sînt mari, însă nu în egală măsură și puternice. Noua împărțire administrativă a teritoriului României — județele — va favoriza, fără îndoială, împlinirea acestui deziderat. Totodată, ea va stimula tempoul de dezvoltare a cluburilor în Brașov, Timișoara, Cluj, Sibiu, Iași, Oradea, Arad, Craiova, Pitești, Galați, Brăila, Bacău, Tîrgu Mureș, Baia Mare, Satu Mare, Suceava etc. Dacă cea de-a XX-a aniversare a fiecărui club din aceste municipii va ocaziona bilanțuri asemănătoare cu acela al clubului DINAMO, nu este greu de închipuit care va fi locul sportului românesc pe plan internațional. 2. Exemplul clubului DINAMO (și al clubului STEAUA) nu trebuie generalizat. Este știut că gigantismul nu este unul și același lucru cu puterea. Odată cu suprafața trebuie să crească, proporțional, și randamentul. Deci, dacă clubul DINAMO are 21 de secții pe ramură de sport, nu înseamnă că și la un alt club, dintr-un oraș oarecare, lucrurile trebuie să fie aidoma, pentru că la 21 de ramuri, după 20 de ani, revin 7 medalii olimpice de aur. 3. Un club este cu adevărat mare și puternic și atunci cînd are spatele asigurat (la DINAMO există «TD»), cînd sportivul venit din altă parte își poate desăvîrși măiestria aici (în cadrul clubului DINAMO București au fost promovați în 1966 peste 20 de sportivi de la «TD», iar alți peste 150 de sportivi de prima linie sînt dintre cei care au fost crescuți de club sau veniți din altă parte și perfecționați aici, de la categoriile a II-a de clasificare și juniori pînă la categoria de maestru al sportului sau chiar de maestru emerit al sportului). 4. Un club este mare și puternic și atunci cînd reprezintă pentru sportivii săi o școală a performanțelor înalte, asigurîndu-le acestora o creștere substanțială, pregătindu-i să fie apți pentru competiția internațională de cea mai mare importanță (ceea ce clubul DINAMO București a dovedit în cei douăzeci de ani de existență a sa, nu numai în ceea ce privește sporturile individuale, dar chiar și cele de echipă, în cadrul «**Cupei campionilor europeni**»: voleibaliștii, antrenați de Sebastian Mihăilescu, au cucerit de două ori consecutiv trofeul, handbaliștii antrenorului emerit Oprea Vlase și rugbiștii pregătiți de maestrul emerit al sportului Dumitru Ionescu — cîte o dată).

*

Cea de a XX-a aniversare a clubului DINAMO București are loc în anul Jocurilor Olimpice din Mexico, pentru care se pregătesc intens peste 100 de «tricouri D». Principalii suporteri ai dinamoviștilor — lucrătorii Ministerului Afacerilor Interne — ca și toți iubitorii sportului din țara noastră le urează acestor 100 de dinamoviști, cît și celorlalți sportivi dinamoviști multe succese în muncă și,totodată, cît mai multe pașapoarte olimpice!

Din albumul unei aniversări

Cu ocazia celei de a XX-a aniversări a clubului DINAMO Bucuresti revista SPORT a selecționat pentru cititorii săi o serie de fotografii reprezentîndu-i pe unii din cei mai valorosi sportivi dinamoviști, ale căror nume sînt scrise cu litere majuscule în cartea de aur a celor două decenii sărbătorite în ziua de 14 mai 1968.

Începem cu campionii olimpici...

1

2

3

4

5

6

7

PE FILELE OLIMPIADELOR...

1. Fiind încununat cu laurii celui mai mare triumf (Melbourne — 1956), NICOLAE LINCA a devenit etalonul boxului de clasă din România.

2. Tot la Melbourne și tot un dinamovist — canoistul LEON ROTMAN — a stabilit un record, în picioare și azi: două medalii de aur!

3. Colecționar absolut este însă canoistul SIMION ISMAILCIUC. După ce la Melbourne a cucerit aurul, împreună cu DUMITRU ALEXE, l-a dobîndit și pe cel mondial și european.

4. La Roma, una din cele trei medalii de aur a fost realizarea taleristului ION DUMITRESCU.

5. MIHAELA PENEȘ, campioana olimpică de la Tokio, a stimulat cel mai mult imaginația reporterilor.

PE FILELE «MONDIALELOR»...

6. ION CERNEA a ținut foarte mult să se retragă în glorie. Avea și argint, avea și bronz. Îi lipsea aurul. L-a dobîndit la campionatele mondiale de lupte greco-romane de la Tampere. Si s-a retras, în plină glorie!

7. Cea mai rapidă padelă — acesta este apanajul multiplului campion mondial AUREL VERNESCU.

Din albumul unei aniversări

1

PE FILELE «C.C.E.»...

1. Voleibaliştii dinamovişti, antrena SEBASTIAN MIHĂILESCU, vizau pri loc în Europa. Pentru asta trebuia învingă pe cei de la Rapid Bucureşti, c nătorii trofeului — CUPA CAMPIO LOR EUROPENI. Şi au reuşit pe manta. De două ori. Consecutiv!

2. O altă CUPĂ A CAMPIONIL EUROPENI a fost aşezată în vitrina namovistă cu trofee de mare pret echipa de rugbi pregătită de maes emerit al sportului DUMITRU IONES (după finala cu «XV»-le francez — Agen).

3. Şi elevii antrenorului emerit OP VLASE au adus în vitrina clubului DINAMO, un trofeu: CUPA CAMP NILOR EUROPENI LA HANDBAL

PE FILELE CELELALTE...

4. ION PÎRCĂLAB, fotbalistul dina vist cel mai popular

5. ION ŢIRIAC, primul tenisman ro care a jucat în optimi la Wimbledon

6. Echipa de fotbal Dinamo, realiza rea marii suite de patru titluri rep cane consecutive.

2

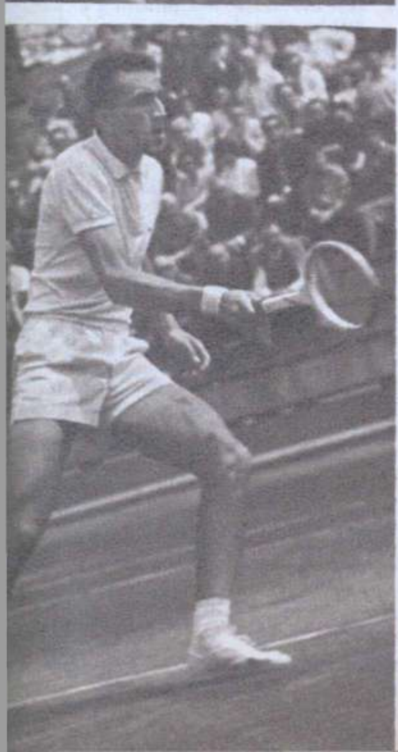

3

Vedere de ansamblu a «Complexului sportiv DINAMO».

amintiri olimpice

DIALOG CU MEDALIATUL OLIMPIC ȘTEFAN PETRESCU

Nimic nu te poate împiedica să devii campion !

L-am invitat la redacție pe Ștefan Petrescu, medaliat cu aur la J.O. de la Melbourne. Campionul olimpic, la proba de pistol viteză, de acum 12 ani, a rămas credincios sportului care l-a ajutat să-și îndeplinească visul primei tinereți, dedicîndu-i, în prezent, toată priceperea și puterea sa de muncă de pe poziția antrenorului experimentat.

După cîte știm, maestrul emerit al sportului Ștefan Petrescu nu a ajuns la frumoasa performanță condus în triumf de favorurile bunăvoinței și încrederii ce i-ar fi fost acordate. Dimpotrivă. Și tocmai pentru a elucida sensul acestui «dimpotrivă» l-am invitat și l-am provocat la o discuție pe ex-campionul nostru olimpic. S-ar putea ca din relatările lui Ștefan Petrescu tinerii noștri sportivi să desprindă, odată în plus, care este adevărata valoare a ambiției și a perseverenței. Cît despre antrenori — și aici ne referim la antrenori, în general — n-ar fi exclus ca rîndurile care urmează să constituie și pentru ei un subiect de îndelungă meditație.

Ștefan Petrescu, așezat comod pe un scaun, în fața biroului, și-a aprins o țigară. Din priviri, înțelegem că este gata să primească «tirul» întrebărilor noastre. Pentru a elimina febra de start îl «luăm» de departe.

— Cînd ai debutat pe poligon?

— **În 1949. Aveam 18 ani și m-am prezentat la poligon, alături de alți tineri, să trag la țintă. Era în joc norma pentru insigna de polisportiv.**

— Și tirul te-a captivat din primul moment...

— **N-aș putea spune. S-a întîmplat însă să realizez, cu cele 5 focuri, din poziția culcat, 49 de puncte din 50 posibile și faptul a fost remarcat de antrenorul Dumitru Pintea, de la «Metalul». El m-a descoperit și nu m-a mai lăsat. Mai tîrziu nu l-am mai lăsat eu pe el...**

— Ai început deci cu pușca...

— **Trebuie să recunoașteți că este o armă plăcută.**

— Și atunci cum de-ai abandonat-o, în favoarea pistolului?

— **Din joacă sau poate din ambiție. La armă liberă am făcut progrese cu lungimi de triplu salt. Se mai întîmplă. După numai 3 ani, deci în 1952, eram maestru al sportului. Pe poligon am pus însă mîna și pe un pistol. Am tras cu el și am văzut că nu-i deloc rău. Am perseverat și în 1953 am cucerit titlul de campion național la pistol viteză.**

— Cu ce antrenor?

— **Fără. Sau mai precis... cu mine. Am fost propriul meu antrenor. «Trăgeam» cu ochiul — defecțiune profesională — și observam, studiam cum procedează așii pistolului de atunci: Gh. Lichiardopol, Zoltan Deac, Marin Dochiliță, Titus Manicatide...**

— Și ți-a fost suficient?

— **Ceva mai greu ca la pușcă, dar m-am ambiționat și am învățat să mă descurc. Apoi i-am mai «spionat» și pe pistolarii străini. Arma mea de bază rămînea totuși pușca, așa hotărîsem. Și poate n-o abandonam cu totul dacă...**

— Dacă?

— **Dacă nu mi s-ar fi atras atenția în anul 1954, să las «gluma» cu pistolul și să mă ocup serios de armă. Colegiul de antrenori, din cadrul federației, îmi întrevedea perspective doar la armă, nu și la pistol. Eu simțeam invers și atunci... mi-am atîrnat arma în cui.**

— Și cum ți-a fost primită opțiunea?

— **Am fost scos din lotul național. Măsura am considerat-o însă ca pe un act de justețe. În lot, îmi făcusem loc ca pușcaș și nu ca pistolar. Pentru noua armă trebuia mai întîi să mă afirm. Titlul de campion național, la pistol viteză, era considerat drept un «accident».**

— Și n-a fost așa?

— **Am dovedit că nu, chiar în toamna anului 1954, cînd, la un concurs, am stabilit recordul personal la 580 pct. O performanță meritorie, la numai 6 puncte distanță de recordul republican, deținut de Lichiardopol. 574 — 578 de puncte realizam frecvent și faptul m-a impus din nou în lot. De data aceasta în lotul la care aspiram: al pistolarilor.**

— De aici înainte totul a mers strună...

— **Așa s-ar fi cuvenit. Nu știu însă de ce dar, continuam să nu inspir încredere. Cînd s-a constituit lotul olimpic, eu am rămas pe dinafară.**

— Și cum de n-ai demobilizat?

— **Într-un fel, joaca asta «intră-n lot, ieși din lot» mi-a prins bine. Nimic altceva cred, nu m-ar fi putut convinge să perseverez în muncă întru îndeplinirea ideii care mă obseda și anume că pistolul este arma tuturor realizărilor mele. Am început deci să muncesc înzecit, de unul singur. Am disecat tehnica de tragere cu pistolul pînă în cele mai mici componente, iar apoi am închegat-o ținînd seama de particularitățile care m-ar fi putut avantaja. Așa am reușit ca, în august 1956, să stabilesc recordul național, la pistol viteză, la 587 pct. — performanță care egala recordul mondial al lui Beler — S.U.A.!**

— De aici încolo, drumul spre lotul olimpic ți s-a deschis...

— **Nuuu! Și asta, oricît s-a căutat să mi se explice, nu puteam înțelege. Mi se argumenta că sînt prea tînăr și deci nu am experiența concursurilor internaționale; că n-am motive să mă grăbesc; că, mai întîi, va trebui să obțin o constanță în rezultatele de peste 580 pct., în concursurile internaționale. Abia cu 2 săptămîni înaintea plecării delegației noastre la Melbourne am fost și eu introdus în lot.**

— Era cît pe aici să ne convingi că nici n-ai fost la Melbourne...

— **Nici eu n-am crezut că merg la J.O. decît atunci cînd fiind în avion, pe distanța dintre Bombay și Madras am tăiat tangent furiile unui ciclon. A fost o noapte de infern. Avionul trosnea din toate încheieturile. Eram purtați de rafalele puternice de vînt ca o coajă de nucă pe valurile oceanului deslănțuit. Abia atunci am fost trezit la realitate: unde mă aflu și încotro merg și cu toate că, în acele momente viața noastră, a tuturor, atîrna doar de un fir de ață m-am simțit fericit. Mergeam la Olimpiadă.**

— Iar acolo?

— **Acolo am început să mă minunez și eu... de mine. La antrenamente am făcut pur și simplu senzație. Trăgeam 594 — 599 pct., la fiecare ședință. Priveam țintele și nu-mi venea să cred că sînt ale mele. Maghiarul Takacs, dublu campion olimpic, sovieticul Cerkasov, recordmanul mondial, ca și toți ceilalți ași ai pistolului, mă priveau cu coada ochiului: admirativ, încîudat, nu știu, dar mă priveau și asta îmi făcea bine. Antrenamentele prea intense mi-au stricat însă și mie și lor. La concurs am cîștigat cu numai 585 pct, urmat de Cerkasov cu 583 pct. și de colegul meu de armă, Lichiardopol, care a totalizat 581 pct. Eram în culmea fericirii. Doi români în primele trei locuri la pistol viteză, iar în plus, îmi realizasem și marele vis.**

— Acum, «la rece», cum poți explica această performanță?

— **Cînd ai o țintă, și o țintă trebuie să ai, atunci luptă pentru atingerea ei cu toată convingerea că vei izbuti. Nu trebuie să te dai în lături de la muncă și nici să demobilizezi în fața greutăților, a obstacolelor. Asta mi-a fost deviza, asta mi-a fost credința și după cum vedeți prin ele mi-am atins țelul.**

G. ȘTEFĂNESCU

ȘTEFAN PETRESCU *în poziție caracteristică de tragere, la pistol viteză.*

Şlefuirea tehnicii continuă. Instantaneul vi-l prezintă pe IOSIF NAGHI *şi antrenorul* *său, profesorul* MIRCEA BUHLEA

evoluția performanțelor lui IOSIF NAGHI

1961 — Participă la primul concurs, ca junior mic. Cu performanța de 38 metri, cu disc de 1 kg, ocupă locul X. Nici unul din învingătorii lui de atunci nu mai face astăzi atletism.
1962 — Realizează record național de juniori mici cu discul de 1 kg — 58,94 m (Tîrgu Mureș). Campion național de juniori.
1963 — Reușește record de juniori mari cu discul de 2 kg — 48,08 m (Tîrgu Mureș). Campion național de juniori.
1964 — Record național de juniori cu discul de 1,5 kg — 59,44 m (București) și record național de juniori cu discul de 2 kg — 50,54 m (Varșovia). Iosif Naghi termină liceul și devine student la I.C.F. din București. Campion național de juniori.
1965 — Record de juniori cu discul de 1,5 kg — 64,07 m (București), cea mai bună performanță mondială a tuturor timpurilor; record național de juniori cu discul de 2 kg — 53,09 m (Tîrgu Mureș). Campion național de juniori și de seniori.
1966 — Realizează primele recorduri de seniori: 54,58 m (Timișoara), 55,89 m (București), 57,00 m (București). Campion național.
1967 — Realizează cinci recorduri: 57,36 m (Tîrgu Mureș), 57,86 m (Sofia), 58,28 m (București), 59,16 m (Berlin), 59,49 m (Istanbul). Campion național.
1968 — 59,96 m (Tîrgu Mureș) — record național.

LA ORIZONT OLIMPIADA

Se va dezlănțui IOSIF NAGHI ?

Întîi, ce înseamnă în atletism să te dezlănțui? ă faci ca Jesse Owens, ca Emil Zatopek, ca Gaston Roelants, ca Valeri Brumel, ca Ronald Clarke, ca Tommy Smith. Adică exprimarea valorii să fie o egulă, nicidecum o... excepție, ca, de pildă, în azul sulițașului Terje Pedersen. După cum se tie, acest norvegian a «plesnit» un record mondial luitor (91,72 m), iar la Jocurile Olimpice de la Tokio nici nu a reușit să intre în finală.

Și acum să revin la... titlul reportajului, la Iosif Naghi. El este recordmanul României la aruncarea iscului. Tinerețea (s-a născut la Tîrgu Mureș în iua de 20 noiembrie 1946) și gabaritul (192 cm, 03 kg, 117 cm perimetru toracic, 205 cm anvergura rațelor) — pe de o parte, iar pe de altă parte obiceiul» pe care și l-a făcut din a-și începe sezonul i din a și-l încheia cu recorduri — ultimul fiind 4 centimetri de granița celor 60 de metri (reazat acum o lună în orașul natal), ni-l recomandă e Iosif Naghi drept un atlet în stare de lucruri nari. (Tinerețe și gabarit, asemănătoare lui Iosif Naghi, are și Domenico Menis. Dar acest uriaș, iind lipsit de nerv atît la antrenamente, cît și la oncursuri, abia aruncă greutatea, ca un junior nic, talentat).

În ceea ce-l privește pe discobolul nostru, el re nerv. L-am urmărit la un antrenament în sala e forță de sub tribuna stadionului din Tîrgu Mureș. Manevra o halteră de 60 de kilograme cu iteza și dezinvoltura unui jongler (adică, parcă ar i fost o halteră-imitație, de carton). Era de-a dreptul rapantă viteza cu care lucra. Mi-am dat seama ă senzația asta pronunțată de viteză rezulta și lin eliminarea timpilor morți. Ceea ce înseamnă ă Iosif Naghi (bravo lui!) reușește, întrucîtva, ă-și organizeze antrenamentul potrivit uneia din ele mai moderne metode, valabilă în orice doneniu de activitate, cunoscută sub numele de P.E.R.T. (în traducere românească: tehnica de evaluare și de revizuire a programelor). Și, totuși, recordul cu care și-a încheiat sezonul în 1967 — 59,49 m — i-a dat dreptul să ocupe abia locul 23 în ierarhia mondială a anului.

— Puteai să te dezlănțui în 1967?

— Da! Au existat însă unele cauze. Și subiective, și obiective. Ele m-au făcut «cuminte». Așa mă necăjesc prietenii. Îmi spun: «Uite-te ce cuminte e muntele ăsta de om!».

— Cititorii revistei SPORT ar fi curioși să le afle...

— N-am secrete. Iată-le! 1). Pregătirea mea a urmărit dezvoltarea progresivă a forței și a vitezei. Adică, antrenorul meu, profesorul Mircea Buhlea, mi-a recomandat să nu forțez. 2). După concursul de la Berlin, cînd am fost într-o formă excelentă și am realizat un nou record — 59,16 m (cu și un 59,14 m și două aruncări peste 60 de metri depășite), nu am mai fost trimis la Stockholm, unde era un alt concurs de selecție pentru echipa Europei în vederea meciului atletic cu America și la care participau cei mai buni discoboli ai continentului, în frunte cu recordmanul mondial, cehoslovacul Ludvik Danek. Adică, dintr-o neglijență a cuiva nu s-a putut bate fierul cît e cald. 3). Mi-a lipsit materialul de cea mai bună calitate: discul OBOL. Din 1964, în străinătate, multe recorduri sînt bătute cu OBOL. Danek a declarat că acest disc, de fabricație franceză, va permite aruncări de peste 66 de metri. Cineva de la federația noastră de specialitate a răspuns la rugămintea mea de a mi se procura un disc OBOL că însărcinatul român cu procurarea materialelor sportive străine nu a găsit fabrica la Paris, ceea ce înseamnă că s-a desființat. Cu patronul acestei fabrici, dl. W. Fourreau m-am întîlnit anul acesta în Italia, la Formia, unde m-am pregătit în luna februarie alături de discobolii italieni și francezi. Prin el mi-am procurat un disc OBOL. Cu acest disc am stabilit la 6 aprilie recordul de 59,96 m. 4). Anul trecut, în luna septembrie, am participat la un concurs organizat la Constanța. Am aruncat discul la 60,46 m, dar recordul nu a fost omologat deoarece organizatorii nu dispuneau de ruletă de 100 de metri, ci numai de una de 50 de metri și de o alta de 25 de metri, provenită dintr-una de 50 de metri. Secretarul general al federației noastre, care a fost martorul acestui record, a fost de acord cu hotărîrea arbitrilor de a nu omologa recordul. Și eu am fost de acord. Mi-am pus întrebarea: de ce dacă tindem să ne afirmăm pe plan internațional umblăm tot cu rulete de pe vremea cînd discurile nu puteau ateriza dincolo de 50 de metri? 5). Se pierde foarte mult timp cu drumurile la concursurile interne. Unul din cei mai mari dușmani ai performanțelor sportive este pierderea timpului...

L-am întrebat din ochi pe Iosif Naghi dacă se va dezlănțui cu adevărat în acest an.

— Am foarte mulți adversari mai buni decît mine. Cu un 62 de metri se poate intra însă, cred, în finala olimpică de la Ciudad de Mexico.

În acest an, se pare că au fost înlăturate «cauzele» care l-au împiedicat pe Iosif Naghi să se dezlănțuie în 1967. Dacă așa este, îi promit discobolului nostru un titlu viitor: «S-A DEZLĂNȚUIT IOSIF NAGHI!»

Horia CRISTEA

Duelul GRUIESCU — CIUCĂ abia a început

Viața tihnită a boxerilor din lotul nostru republican a fost tulburată de cele 11 «Centuri Sportul», lansate într-o perioadă în care «băieții teribili» ai ringurilor noastre se pregăteau liniștiți, fie la lot, fie la cluburile lor. Cum era și normal, titularii naționalei au fost cei dintîi care au vrut să cucerească noile trofee. S-a crezut că pentru ei noua competiție va fi, cum se spune, o simplă... plimbere de sănătate. Așa credeau și antrenorii lotului.

Dar socoteala de la... Snagov nu s-a potrivit cu cea de la Cluj, București, Galați sau Constanța, unde au avut loc «ostilitățile». Antrenorii marilor favoriți au aflat cu acest prilej că Stanef poate fi învins de Moldovan, Chivăr de Olteanu, Antoniu de Dinu și Ciucă de Gruiescu.

Constantin Gruiescu (stînga) pentru prima dată învingător în fața lui Constantin Ciucă.

Înfrîngerea lui Ciucă a fost, fără îndoială, cea mai surprinzătoare. Pierdea pentru prima dată în carieră în fața colegului său de club. Se pare că Constantin Gruiescu s-a plictisit să mai stea în umbra medaliatului cu argint la «europenele» de la Roma și a ieșit la... lumină printr-o victorie directă și spectaculoasă. Astfel, rivalitatea mocnită dintre cele două «muște» ale clubului Steaua s-a transformat acum într-un duel deschis, care se anunță în continuare deosebit de pasionant. Tonul l-a dat Gruiescu; el nu se mai împacă cu rolul de rezervă a titularului. În cele ce urmează, vi-l prezentăm pe acest tînăr pornit pe fapte mari.

CONSTANTIN GRUIESCU s-a născut la 24 iunie 1945 în comuna Godeanu, de lîngă Turnu Severin. A învățat și a profesat meseria de lăcătuș matrițer la Bocșa Română. Tot acolo a făcut cunoștință și cu mănu-

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

VII

După o incursiune în lumea pugilistică antică, filele noastre de istorie v-au făcut cunoștință cu pionierii boxului modern. Au urmat apoi marii campioni ai ringului John L. Sullivan, James Corbett, Bob Fitzsimmons.

Începutul secolului XX ne-a găsit la noi acasă, unde am asistat la primele evenimente pugilistice de la poalele Carpaților.

Paul OCHIALBI
și Petre HENȚ

«CRED CĂ NU MAI POT CONTINUA... AI CÎȘTIGAT JOE...»

Am văzut în capitolul trecut că boxul din țara noastră a fost stimulat în primii săi ani mai cu seamă de către studenții întorși acasă de la Paris. Dar ce se întîmpla, oare, pe malurile Senei, la începutul secolului?

Un tînăr francez, Victor Breyer, dispărea adesea din Paris, mai ales în zilele de la sfîrșitul săptămînii. Cînd reapărea în mijlocul prietenilor săi, le povestea acestora despre senzaționalele întîmplări pugilistice pe care le vedea la Londra, ținta... evadărilor sale. Întîmplarea a făcut ca printre cunoscuții

săi să fie și un anume Theo Vienne, directorul unei mari săli pariziene. Într-o zi, în mintea lui Breyer a încolțit un gînd: ce ar fi dacă s-ar organiza cu regularitate și la Paris gale de box, așa cum se organizau la Londra? Pentru realizarea acestui proiect, numai Théo l-ar putea ajuta. Dar cum să-l convingi pe directorul sălii «Grande Roue» că boxul poate aduce cîteva mii de oameni în jurul unui ring? Doar să-l invite la Londra, să vadă. Astfel, într-o sîmbătă seara, Victor Breyer și prietenul său Théo Vienne ocupau două locuri în sala Wonderland, din Londra. Și în timp ce Victor aștepta nerăbdător prima pereche de boxeri, Théo, ca un adevărat director de sală, cerceta spectatorii. Erau de toate felurile. De la gentlemani în frac, pînă la băieți modest îmbrăcați, care, totuși, au găsit un loc și pentru banii lor. Doamnele erau destul de puține. Dar cele cîteva ocupau fotolii de ring și se arătau foarte interesate de cele ce vor urma.

Programul era cît se poate de bogat. Cîteva meciuri de amatori, apoi cinci întîlniri în șase reprize și, în final, trei meciuri în zece runduri.

Théo a fost cucerit de spectacolul londonez și, întors la Paris, a urmat exemplul organizatorilor englezi, umplîndu-și sala, de două ori pe săptămînă, cu spectatori de box.

Boxul, care pînă atunci rămăsese — de fapt — doar un sport al sălii de antrenament, începe să cucerească Parisul. Théo Vienne și Victor Breyer organizează gale pugilistice în fiecare sîmbătă seara la «Grande Roue» și uneori la «Cirque de Paris». Acolo au evoluat mulți dintre cei mai cunoscuți boxeri ai timpului: Frank Erne, Willie Lewis, Peter Brown, Tommy Burns, Jim Berry și Jack Johnson.

Dintre faimoasele întîlniri care au avut loc la începutul secolului, la Paris, am ales-o pentru a o povesti pe cea dintre negrii Sam Mac Vea și Joe Jeannette. Această partidă a rămas memorabilă pentru durata, dramatismul și, cum veți vedea, finalul ei.

În seara zilei de 17 aprilie 1909, un public numeros înconjura ringul instalat la «Cirque de Paris». După cîteva meciuri de amatori, la ora zece au urcat în ring cele două vedete de... ciocolată: Sam Mac Vea și Joe Jeannette. Organizatorii socotiseră că partida nu va dura peste miezul nopții, dar rezistența celor doi boxeri a reținut spectatorii în scaune pînă în apropierea zorilor.

După primele reprize, foarte echilibrate, Joe Jeannette acumulase un mic avantaj. Dar această... zestre de puncte nu reprezenta mai nimic într-o partidă care avea să dureze... 49 de runduri! Lupta propriu zisă a început

ie box, în anul 1959. Primul an-
or — Dumitru Rujan — a fost
ıt de Nicolae Ştefan, de Gheor-
Tofan, de Toth Gheza şi de
orghe Stoian. Dintre toţi aceş-
Gruiescu îşi aminteşte cu mare
re de Gheorghe Tofan, omul
l-a făcut campion de juniori la
goria minimă în anii 1961 şi
. După doi ani de la cucerirea
or titluri, Gruiescu s-a consi-
t bărbat în adevăratul înţeles al
ntului şi a luat viaţa pieptiş, în-
nind chiar să se căsătorească la
ni. Acum are şi o fetiţă de trei

65 — anul marii cotituri. Gru-
vine în Bucureşti, la clubul
a. În acelaşi an şi în următorul
semifinalist în campionatul naţio-
Nu poate trece de Ciucă. Profită,
de absenţa acestuia la republica-
din 1967 şi cucereşte, pentru
a dată, titlul de campion la ca-
ria muscă. Se naşte acum între-
a: va reuşi el oare să şi-l apere
acesta? Gruiescu este optimist.
ales după victoria obţinută re-
în faţa principalului său adver-
Dar nu şi încrezut. Iată ce ne-a
rat el nu de mult: «Nu ştiu
i la ora actuală sînt mai bun
t Ciucă. O singură victorie,
a cît de clară, nu este edifi-
are, mai ales cînd ai un ad-
ar medaliat cu argint la ciu-
ame». Ştiu că Ciucă îşi va a-
a cu străşnicie şansa de a
ge în Mexic. Dar şi eu vreau
articip la Jocurile Olimpice.
lul dintre noi a început dar
ştiu cînd şi mai ales cum se
termina. Sper, însă, că la
nnă mă veţi putea întreba
a fost în Mexic...»

•

re va fi rezultatul acestui pasio-
duel pugilistic? Unul singur:
nuscă» redutabilă în echipa de
a României pentru J.O.

Petre HENŢ

CINE L-A ÎNVINS PE MILDENBERGER

Campionul greilor europeni, Karl Mildenberger — k.o. la el acasă, la Frankfurt pe Main! Iată o veste care a uimit recent întreaga lume pugilistică din vechiul continent. De fapt, nu atît înfrîngerea campionului vest-german a surprins, cît numele şi mai ales cartea de vizită a învingătorului: **LEOTIS MARTIN**.

Boxerul de culoare Leotis Martin s-a făcut cunoscut în ţara sa în 1961, cînd a cîştigat «Mănuşa de aur» — marea competiţie a amatorilor americani. Această întrecere este o adevărată trambulină pentru tinerii pugilişti, care vor să-şi facă din box o meserie. Martin nu a aşteptat prea mult şi chiar în 1962 a susţinut primele sale meciuri ca profesionist. Tînărul negru din Philadelphia a început să facă încercări pentru a ajunge în vîrful piramidei greilor, unde strălucea Cassius Clay. Dar palmaresul său, destul de modest, nu-l recomanda ca adversar redutabil pentru marele Clay. Şi totuşi, ocazia de a ajunge la mult dorita centură s-a ivit odată cu organizarea turneului de succesiune la titlul răpit marelui campion. Leotis Martin ratează, însă, acest mare prilej, fiind învins prin k.o. de către Jimmy Ellis.

Scos din cursa celor mari, Leotis a plecat în turneu în Europa. Sumele promise pentru cele cîteva partide perfectate nu erau colosale, dar pentru el reprezentau, totuşi, ceva. Aşa a ajuns băiatul din Philadelphia pe ringul din Frankfurt pe Main, spre nenorocul lui Karl Mildenberger.

Înfrîngerea lui «Milde» pe teren propriu de către acest boxer american, care acum nu mai are... loc în primii zece din lume, marchează, se pare, începutul sfîrşitului carierei de campion a vest-germanului. Acum, la 30 de ani, Mildenberger e socotit... bătrîn chiar de către compatrioţii săi.

Cine îi va urma? Greu de spus. La ora actuală în Europa există o mare criză de «grei» valoroşi...

(P. H.)

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (VII)

abia după repriza a 15-a, adică după timpul în care s-ar fi consumat un meci întreg pentru titlul mondial în zilele noastre.

Negrul californian Sam Mac Vea începe să-şi domine adversarul refăcînd terenul pierdut, şi, în primele minute ale celui de al 19-lea rund, îşi trimite adversarul la podea de trei ori. Oare acesta va fi sfîrşitul? Nu! Gongul îl salvează pe Joe Jeannette de loviturile adversarului său dezlănţuit. Reprizele următoare sînt tot atît de grele pentru Joe. Sam nu vrea să scape prilejul de a-şi învinge rivalul prin k.o. şi face eforturi extraordinare pentru a pune capăt partidei. Dar Joe rezistă, rezistă, rezistă... După cea de a 30-a repriză, asistăm la senzaţionala revenire a lui Joe Jeannette. Acesta începe să danseze în jurul adversarului său ca un boxer care de abia îşi începe antrenamentul. Joe îşi «mitraliază» rivalul cu stîngi care fac şi mai greu de suportat proiectilele sale de dreapta. În lupta corp la corp este de-a dreptul infernal, ieşind din clinciuri cu upercuturi care-l fac pe Sam să vadă sala răsturnîndu-se. Din urechile lui Mac Vea, umflate de lovituri, sîngele stă gata să ţîşnească. Stomacul său este forat de nenumărate burghie care se numesc directe şi upercuturi. Pieptul îi este bombardat cu furie. Cîteva croşee de stînga la ficat îl rup în două pe uriaşul Sam Mac Vea. În ciuda acestei acţiuni de distrugere, californianul rămîne însă în picioare...

S-a făcut tîrziu. Este aproape două dimineaţa. Mulţi dintre spectatori au plecat la culcare, încredinţaţi că această drăcească partidă nu se va mai termina niciodată. Poate, a doua zi, în drum spre servici, se vor abate şi pe la «Cirque de Paris» pentru a vedea dacă Sam Mac Vea şi Joe Jeannette se mai bat încă...

Îngrijitorii celor doi boxeri recurg la ajutorul medicinei pentru a-i menţine... proaspeţi pe Sam şi Joe. Apar seringile, fiolele şi chiar tuburile de oxigen (!!). Bob Scanlon, managerul lui Sam Mac Vea, încearcă să dezumfle ochii aproape închişi ai elevului său, în timp ce Joe suportă un masaj drăcesc la picioare. Şi toate acestea se fac cu o viteză uluitoare, într-un singur minut. Doar atît durează pauza dintre reprize...

În sală au mai rămas doar vreo sută de spectatori. Printre ei, maestrul Tristan Bernard, cunoscutul romancier şi autor dramatic francez, care, din cînd în cînd, aţipeşte. Dar, brutal, gongul îl trezeşte, amintindu-i că, de fapt, se află la... box.

Şi totuşi, această nemaipomenită partidă trebuia să aibă un sfîrşit. După cel de al 48-lea rund, Sam Mac Vea se afla, într-adevăr, la capătul puterilor. În repriza următoare abia a reuşit să se ridice de pe scaun. S-a îndreptat fără

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (VII)

gardă spre adversarul său, întîlnindu-l din nou în mijlocul ringului. Dar, de data aceasta, nu a mai fost schimbată nici o lovitură. Cu buzele însîngerate, schiţînd un zîmbet, Sam Mac Vea i-a spus partenerului său de întrecere: **«Cred că nu mai pot continua... Ai cîştigat Joe!...»**

Cu pumnul stîng fracturat, apăsîndu-şi cu mîna dreaptă stomacul, Sam Mac Vea s-a întors în colţul său. Pierduse prin abandon acest infernal meci în 49 de reprize, dar nu căzuse nici măcar o singură dată la podea...

Jack Johnson

JIM JEFFRIES CONTRA JACK JOHNSON

Şi-acum, să părăsim Europa, pentru a ne întoarce din nou în America...

Cu două capitole în urmă, am asistat la partida Fitzsimmons—Jeffries care i-a adus acestuia din urmă titlul de campion mondial al «greilor».

Campionul s-a născut la 15 aprilie 1875, în localitatea Carroll, din statul Ohio. Era înalt de 1,84 m şi avea o greutate de aproape 100 kg. Centura de campion a cucerit-o la 9 iunie 1899, cînd avea 24 de ani. De la această dată şi pînă în 1905, cînd va abandona titlul, Jeffries nu va cunoaşte înfrîngerea. Dar destinul celor învinşi nu-l va ierta nici pe el. În 1910, va dori să-şi recîştige titlul şi-l va provoca pe Jack Johnson, campionul mondial cu care am făcut cunoştinţă în capitolul trecut, la Bucureşti.

În numărul viitor, vă oferim un fotoliu de ring la memorabila întîlnire Jeffries — Johnson şi la alte partide ale campionului mondial din primii ani ai secolului XX.

(va urma)

REFLECȚII DUPĂ LINZ...

Comentariul fotbalistic începe să resimtă tot mai mult influențe din afară. Cronicarul de fotbal, gelos probabil pe «posibilitățile» vaste ale celui dramatic sau muzical, simte nevoia unor originalități care să-i fixeze personalitatea. Mai mult decît atît, el se complace uneori în cultivarea deliberată a enormităților, pentru a depăși condiția «măruntă» a pasei și ofsaidului. De aici — lărgirea exagerată a registrului de apreciere a unui joc de fotbal, registru care se întinde de la plus absolut la minus absolut.

Jocul cu Austria face parte din categoria meciurilor care au provocat tocmai o ofensivă a pozițiilor subiective asupra celor obiective.

S-a spus că acel 1—1 de la Linz este o performanță. Mi se pare exagerat. Ar putea fi o performanță doar dacă am accepta că Austria și-a păstrat valoarea din 1932, iar nivelul nostru ar fi cel de pe Nepstadion 1967.

S-a spus — pe de altă parte — că jocul de la Linz ar fi ceva de care trebuie să roșim. La fel de exagerat. E suficient să comparăm jocul de la Linz cu meciul marilor corifei fotbalistici europeni Ungaria și U.R.S.S., pentru a constata că lucrurile nu stau chiar așa.

S-a făcut afirmația că la Linz am avut un singur jucător care a meritat selecția, și că acela e Barbu. În cazul de față, exagerarea nu mai trebuie demonstrată.

S-a susținut, în sfîrșit, că meciul de la Linz condamnă, încă din start, concepția tactică a echipei naționale. Vom încerca să vedem dacă lucrurile stau chiar așa.

Ce reprezintă, în fond, jocul de la Linz în viața echipe
În primul rînd, o bună verificare de potențial, de
rezultat care nu poate fi neglijat în palmaresul n
de» furtuni.

Ce au arătat jucătorii?

Coman a confirmat calități incontestabile. I-am rep
agitație care trebuie eliminată fără a se aștepta trec

Ivancescu a reușit performanța de a ne face să n
pe Sătmăreanu. Tehnica lui mai calmă și demarajul m
argumente în favoarea brașoveanului. În privința pro
deposedare, se pare că amîndoi au, în continuare, mult

Barbu nu m-a surprins. Acest Barbu are o valoare
7—8 ani. Doar prezența prestigioasă a lui Nunweiller
dicat să îmbrace de mai multe ori tricoul echipei
păcat, totuși, că pentru Barbu nu s-a găsit, în anii tr
post, care să corecteze incompatibilitatea Nunweiller

Deleanu, deși inimos și devotat chiar, riscă prea m
riabila lui «alunecare», care îl poate scoate ușor din lu
caz, Mocanu are destule căi de apel.

Grozea a realizat un prim mitan bun, culminînd cu
lansare a lui Sasu pentru centrarea — gol. De aseme
reținut cîteva preluări de mare efect, care confirmă o
modernă. «Căderea» de după pauză nu-i o noutate.
Grozea joacă mai în față tocmai pentru că, deocamd
capacitatea fizică necesară.

Dinu a debutat bine, etalîndu-și calitățile de lupt
post cheie — acela de măturător în fața fundașilor.

Dobrin a început fulgurant, dar a coborît pînă la urmă
trepte, pînă aproape de randamentul minim. Cazul
merită discutat.

Sasu și-a făcut datoria. Iată un jucător cu calități de j
care, fără să strălucească în mod deosebit, poate um
un gol — și survin destule — în echipa noastră națion

Ion Ionescu nu poate juca singur. Reușitele lui țin
de schimburi rapide și derutante, uneori pe un metru p
ce nu a putut fi cazul la Linz.

În sfîrșit, **Kallo** face parte din aceeași categorie. Ac
nician (la Constanța) este handicapat în fața unei apă
Mai ales cînd «interul» lui, în speță Dobrin, nu e preo
mult de persoana lui.

O scurtă paranteză pentru Grozea și Dobrin. Cazul
portă prea multe discuții. E o chestiune de aviz medica
tențialul fizic o permite, datoria antrenorilor lor e de a-
tori de 90 de minute. Alternativa cealaltă e limpede. Ech
națională nu cred că-și poate permite luxul de a juca cu
grevați exclusiv de sarcini... creatoare. Internazionale,
sa de glorie, i-a atribuit lui Corso asemenea sarcini, da
acordul (și efortul) tacit al celorlalți zece. Desigur că
Dobrin și Grozea poate crește pe teren propriu. Nu
dacă e **fair-play** ideea de a împărți jucătorii în «buni
în focul bătăliilor de afară» și «buni de cules roadele la
Cred că această problemă trebuie să fie obiectul unei
cuții.

Linz, 1 Mai 1968: România—Austria 1—1. Kallo deschide scorul, după o frumoasă combinație Grozea—Sasu

După pauză, atacurile austriece s-au i

(C)îteva cuvinte despre «temperatura» meciului. Au existat obiecții legate de faptul că echipa noastră nu a atacat. Este foarte adevărat, dar n-aș fi înclinat să atribui predispozițiile defen-(s)ive ale «11»-ului nostru exclusiv unei atitudini deliberate. A susține (c)ă echipa noastră ar fi putut să atace **mult mai mult** sau chiar (m)ai **mult** înseamnă a-i atribui un potențial pe care, de fapt, ne (g)răbim să-l contestăm atunci cînd e vorba de problemele generale (a)le fotbalului românesc.

Echipa noastră adoptă tot mai mult un 4—3—3 care convine cel (m)ai bine posibilităților ei actuale, în primul rînd pentru că este un (b)un manometru. Acest 4—3—3, mai mult ca oricare altă așezare, (p)oate fi atît ofensiv, cît și defensiv. «Noul» 4—3—3 este de fapt o (î)ntoarcere la așezarea lipsită de artificii tactice dinaintea WM-ului. (E)lementul cu **adevărat nou** ar fi **viteza de acțiune**. În cadrul (u)nei viteze sporite, acest 4—3—3 devine o așezare modernă. În (s)chimb, în cadrul unei scăderi de viteză, el redevine sistemul (d)esuet al anilor '30.

Dobrin și Grozea în mare formă pot fi oricînd servanții eficaci ai (c)elor trei «vîrfuri». În această dispoziție ofensivă, Dinu ar trebui (s)ă fie gloriosul centru half ofensiv de altădată. Orice defecțiune în (j)ocul mijlocașilor-interi (cum a fost cazul lui Grozea și Dobrin în (m)eciul de la Linz) compromite o întreagă idee tactică și aruncă, (b)ineînțeles, echipa într-o defensivă forțată.

(C)e vrem să spunem în concluzie? Că spiritul ofensiv sau defensiv depinde în primul rînd de potențialul jucătorilor. «Defensivul» Inter de acum patru ani a «măcelărit» pe Independiente (c)u 3—0. «Ofensivul» Inter de astăzi a pierdut recent jocul cu Napoli, (c)hiar la Milano.

Ofensiva cu orice preț nu e fotbal, ci pocker, cu relansuri fără (a)coperire. În fotbal, iluziile fiind excluse, e bine să te întinzi cît (ț)i-e plapuma. Drama fotbalului nostru e că am izbutit uneori să ne (î)nvelim cu micuța noastră plapumă și mai ales să acceptăm că (n)e e cald.

La Zürich am «pățit-o» pentru că am spus că plapuma e destul (d)e mare.

La Budapesta am «pățit-o» pentru că am aruncat, cu o mînie (c)opilărească, plapuma pe care o aveam, și ne-am învelit cu un (p)led de mase plastice, țipător colorat pentru circumstanță.

Iată de ce îmi permit să afirm că jocul de la Linz a fost un joc cin(s)tit. Faptul că Sorin Avram ar fi fost mai bun decît Kallo sau că (M)ocanu îi este superior lui Deleanu apare ca mai puțin impor(t)ant. Important e că astăzi cunoaștem, odată în plus, dimensiunile (p)lapumei noastre. Și că această plapumă nu poate fi întinsă pre(c)um celebra «piele de sagri» a lui Balzac. O asemenea operație (n)e-ar conduce invariabil spre «Zürich» sau «Budapesta».

Oh! Cît de mult ne e dor de o plapumă mare, groasă, plină cu (l)înă merinos...

Ioan CHIRILĂ

ILUSTRAȚIE INDIRECTĂ LA ... *REFLECȚII DUPĂ LINZ*

Iată o fotografie care spune multe. Ea reprezintă un moment din finala turneului UEFA 1968, CEHOSLOVACIA—FRANȚA 2—1. În imaginea noastră, înaintașul francez Chiesa încearcă să pătrundă, dar fără succes. Masivitatea celor doi apărători cehoslovaci este realmente un obstacol.

...Lipsa echipei noastre naționale de juniori în turneul final din Franța demonstrează — odată mai mult — insuficienta dezvoltare a fotbalului nostru de mase.

Dacă U.E.F.A. 1961, cu Pîrcălab, Năftănăilă etc. și cea 1962, cu Dumitriu, Gherghell, D. Popescu, Sorin Avram, Haidu etc au izbutit să ofere «naționalei» de seniori doar ceea ce au oferit, la ce ne putem aștepta din partea juniorilor 1968, care, după o netă eliminare la Budapesta, au urmărit turneul final din Franța la «Scurte știri»!

Iată un subiect de meditație...

(M)ereu în pericol poarta lui Coman. Șutează Sturmberger.

Golul egalizator al Austriei, înscris de Siber.

SE PREGĂTEȘTE „CVARTETUL

CUM S-A DESFĂȘURAT LUPTA ÎN CELE OPT GRUPE ALE „CUPEI EUROPEI"

I

Irlanda-Spania	0—0
Irlanda-Turcia	2—1
Spania-Irlanda	2—0
Turcia-Spania	0—0
Turcia-Irlanda	2—1
Irlanda-Cehoslovacia	0—2
Spania-Turcia	2—0
Cehoslovacia-Turcia	3—0
Cehoslovacia-Spania	1—0
Spania-Cehoslovacia	1—0
Turcia-Cehoslovacia	0—0
Cehoslovacia-Irlanda	1—2

CLASAMENT

1. Spania	6	3	2	1	6—2	8
2. Cehoslovacia	6	3	1	2	8—4	7
3. Irlanda	6	2	1	3	5—8	5
4. Turcia	6	1	2	3	3—8	4

Cîștigătoare: S P A N I A

...dar numai după «lovitura de teatru» din ziua de 22 noiembrie 1967, de la Praga, cînd Cehoslovacia a pierdut în fața Irlandei, cu 1—2, furnizînd cea mai mare surpriză a anului fotbalistic 1967.

II

Bulgaria-Norvegia	4—2
Portugalia-Suedia	1—2
Suedia-Portugalia	1—1
Norvegia-Portugalia	1—2
Suedia-Bulgaria	0—2
Norvegia-Bulgaria	0—0
Norvegia-Suedia	3—1
Suedia-Norvegia	5—2
Portugalia-Norvegia	2—1
Bulgaria-Suedia	3—0
Bulgaria-Portugalia	1—0
Portugalia-Bulgaria	0—0

CLASAMENT

1. Bulgaria	6	4	2	0	10— 2	10
2. Portugalia	6	2	2	2	6— 6	6
3. Suedia	6	2	1	3	9—12	5
4. Norvegia	6	1	1	4	9—14	3

Cîștigătoare: B U L G A R I A

Cu totul remarcabilă evoluția echipei bulgare, care nu a pierdut nici un joc în această serie selectă. Cele trei puncte acumulate de bulgari în dubla întîlnire cu Portugalia, fără a primi un singur gol în compania «medaliei de bronz» de la Londra, se adaugă la dubla victorie asupra Suediei, «medalia de argint» de la Stockholm (1958).

III

Finlanda-Austria	0—0
Grecia-Finlanda	2—1
Finlanda-Grecia	1—1
U.R.S.S.-Austria	4—3
U.R.S.S.-Grecia	4—0
U.R.S.S.-Finlanda	2—0
Finlanda-U.R.S.S.	2—5
Austria-Finlanda	2—1
Grecia-Austria	4—1
Austria-U.R.S.S.	1—0
Grecia-U.R.S.S.	0—1
Austria-Grecia	1—1

CLASAMENT

1. U.R.S.S.	6	5	0	1	16— 6	10
2. Grecia	6	2	2	2	8— 9	6
3. Austria	6	2	2	2	8—10	6
4. Finlanda	6	0	2	4	5—12	2

Cîștigătoare: U. R. S. S.

Marea favorită a grupei, echipa Uniunii Sovietice, a cîștigat detașat, confirmîndu-și poziția în ierarhia europeană. Se remarcă totuși dificultățile avute de echipa U.R.S.S. în jocurile cu Austria (4—3 la Moscova și 0—1 la Viena). Tot în planul surprizelor se află și înfrîngerea Austriei la Atena, cu 4—1.

IV

R.F.G.-Albania	6—0
Iugoslavia-R.F.G.	1—0
Albania-Iugoslavia	0—2
R.F.G.-Iugoslavia	3—1
Iugoslavia-Albania	4—0
Albania-R.F.G.	0—0

CLASAMENT

1. Iugoslavia	4	3	0	1	8—3	6
2. R.F.G.	4	2	1	1	9—2	5
3. Albania	4	0	1	3	3—5	1

Cîștigătoare: I U G O S L A V I A

Echipa Iugoslaviei s-a calificat după ce pierduse practic orice speranță. Faptul că R.F.G., vicecampioană mondială, nu a izbutit să înscrie un singur gol la Tirana, a determinat intrarea în semifinale a tinerei echipe naționale a lui Djaici. O mare surpriză!

V

Olanda-Ungaria	2—2
Ungaria-Danemarca	6—0
Olanda-Danemarca	2—0
R.D.G.-Olanda	4—3
Ungaria-Olanda	2—1
Danemarca-Ungaria	0—2
Danemarca-R.D.G.	1—1
Olanda-R.D.G.	1—0
Ungaria-R.D.G.	3—1
Danemarca-Olanda	3—2
R.D.G.-Danemarca	3—2
R.D.G.-Ungaria	1—0

CLASAMENT

1. Ungaria	6	4	1	1	15— 5	9
2. R.D.G.	6	3	1	2	10—10	7
3. Olanda	6	2	1	3	11—11	5
4. Danemarca	6	1	1	4	6—16	3

Cîștigătoare: U N G A R I A

Clasa echipei ungare și-a spus din nou cuvîntul. Totuși, sînt de menționat meciurile echilibrate realizate în compania Olandei, aceasta reușind chiar să obțină un punct în fața echipei lui Albert.

VI

România-Elveția	4—2
Italia-România	3—1
Cipru-România	1—5
Cipru-Italia	0—2
România-Cipru	7—0
Elveția-România	7—1
România-Italia	0—1
Italia-Cipru	5—0
Elveția-Cipru	5—0
Elveția-Italia	2—2
Italia-Elveția	3—0
Cipru-Elveția	2—1

CLASAMENT

1. Italia	6	5	1	0	16— 3	11
2. România	6	3	0	3	18—14	6
3. Elveția	6	2	1	3	17—12	5
4. Cipru	6	1	0	5	3—24	2

Cîștigătoare: I T A L I A

Victoria italienilor nu poate fi pusă la îndoială. Pentru echipa noastră, această ediție a Cupei Europei este dureroasă, ea prilejuind acel 1—7 de la Zürich, înfrîngere inexplicabilă, în contrast cu jocul bun prestat de fotbaliștii români la Neapole, unde au evoluat mai bine decît echipa lui Asparuhov în «sferturi».

VII

Polonia-Luxemburg	4—0
Franța-Polonia	2—1
Belgia-Franța	2—1
Luxemburg-Franța	0—3
Luxemburg-Belgia	0—5
Luxemburg-Polonia	0—0
Polonia-Belgia	3—1
Polonia-Franța	1—4
Belgia-Polonia	2—4
Franța-Belgia	1—1
Belgia-Luxemburg	3—0
Franța-Luxemburg	3—1

CLASAMENT

1. Franța	6	4	1	1	14— 6	9
2. Belgia	6	3	1	2	14— 9	7
3. Polonia	6	3	1	2	13— 9	7
4. Luxemburg	6	0	1	5	1—18	1

Cîștigătoare: F R A N Ț A

Francezii s-au impus datorită surprinzătoarei victorii obținute la Varșovia, împotriva Poloniei (4—1). Această grupă a furnizat destule rezultate contradictorii, un exemplu fiind, de pildă, faptul că Polonia a învins, la Bruxelles, Belgia cu 4—2, iar cu Luxemburgul, tot în deplasare, a izbutit doar un 0—0.

VIII

Irlanda de N.-Anglia	0—2
Țara Galilor-Scoția	1—1
Anglia-Țara Galilor	5—1
Scoția-Irlanda de N.	2—1
Irlanda de N.-Țara Galilor	0—0
Anglia-Scoția	2—3
Țara Galilor-Anglia	0—3
Irlanda de N-Scoția	1—0
Anglia-Irlanda de N.	2—0
Scoția-Țara Galilor	3—2
Scoția-Anglia	1—1
Țara Galilor-Irlanda de N.	2—0

CLASAMENT

1. Anglia	6	4	1	1	15— 5	9
2. Scoția	6	3	2	1	10— 8	8
3. Țara Galilor	6	1	2	3	6—12	4
4. Irlanda de N.	6	1	1	4	2— 8	3

Cîștigătoare: A N G L I A

După ce înfrîngerea campionilor mondiali, chiar pe Wembley, în fața Scoției, părea să provoace o mare surpriză finală, echipa lui Ramsey și-a revenit, întrecîndu-le pe celelalte partenere din Insulă. Anglia și-a confirmat forța de joc la Glasgow, contra Scoției (1—1), într-un meci care a decis calificarea.

TALIAN"

EUROPA 1967-1968

La ora cind apar aceste rînduri, cele opt meciuri de «sferti», care au urmat marii trieri de 90 de jocuri în grupele celor 31 de «naționale» europene, s-au consumat.

Pînă în momentul de față, ediția 1967—68 a «CUPEI EUROPEI» s-a bucurat de un mare succes, ea fiind o întrecere care fixează o ierarhie foarte apropiată de realitate, datorită mulțimii grupelor, care oferă destule căi de apel.

«Cupa Europei», care își va disputa ultimul act peste trei săptămîni, în Italia, confirmă în general clasamentele (neoficiale, bineînțeles) alcătuite la sfîrșitul anului trecut, de diferite publicații de specialitate.

Amintim cu acest prilej clasamentul revistei franceze «FRANCE FOOT-BALL» la sfîrșitul anului trecut.

1. U.R.S.S.; 2-3. Italia și Ungaria; 4. Anglia; 5. Bulgaria; 6-7. R.D. Germană și R.F. a Germaniei; 8. Iugoslavia.

Șase din aceste opt echipe s-au calificat în sferturi. Lipsesc echipa R.F. a Germaniei, marea învinsă, și echipa R.D. Germane, handicapată de faptul că a jucat în grupă cu Ungaria.

Marea revelație a «Cupei Europei» 1967—68 rămîne Iugoslavia, indiferent de rezultatele turneului final din Italia. Echipa lui Rajko Mitici a reușit un răsunător 5—1 cu Franța, reușind să conducă cu 3—0 după numai 14 minute. Iugoslavia se reabilitează astfel după necalificarea în turneul final de la Londra.

Dinamica extraordinară a fotbalului iugoslav a permis tehnicienilor vecini să edifice în foarte scurt timp o «națională» de mare viitor, cu un gabarit ieșit din comun (1,81 m înălțimea medie) și cu o medie de vîrstă (23 de ani) care permite orice visuri. În legătură cu aceasta este de menționat disputa *Mitici-presă*. Ziariștii au cerut cu insistență rechemarea din străinătate a lui Iusufi și Cebinaț, dar Rajko Mitici (de 64 de ori în echipa Iugoslaviei) a mizat pe tineri cu încăpățînarea omului care știe ce vrea.

«Cazul Mitici» este extrem de sugestiv pentru mulți dintre tehnicienii Europei și în primul rînd pentru noi.

Ioan CHIRILĂ

Lotul Iugoslaviei 1968

Sus: Osim, Pantelici, Fazlaghici, Ramliak, Paunovici, Hosici, Rora, Holţer, Mușovici, Stancovici. Jos: Antici, Trivici, Mihailovici, Djaici, Musemici, Georgevici (lipsește debutantul Petkovici).

„SFERTURILE"

ITALIA / BULGARIA	- ITALIA (2-3; 2-0)
IUGOSLAVIA / FRANȚA	- IUGOSLAVIA (1-1; 5-1)
ANGLIA / SPANIA	- ANGLIA (1-0; 2-1)
UNGARIA / U.R.S.S.	- UNGARIA (U.R.S.S.) (2-0; ?)

MAZZOLA

DJAICI

MOORE

ALBERT CISLENKO

Sofia, aprilie 1968. Bulgaria — Italia 3—2. *Bulgarii au înscris al doilea gol, iar Albertosi și Facchetti (în stînga) simt că le fuge pămîntul de sub picioare. Pînă la urmă, însă, Prati va restabili diferența de un gol, care va fi premiza calificării de la Neapole.*

Deci, un turneu final de mare forță, în perspectivă. Prezența campionilor mondiali, prezența Italiei — echipa gazdă dornică de revanșă după turneul final din Anglia — și prezența Iugoslaviei, un adevărat copil teribil al fotbalului mondial sînt tot atîtea capete de afiș.

La ora cînd scriem aceste rînduri, al patrulea participant nu este cunoscut. Eventuala prezență a Ungariei va aduce turneului final din Italia un plus de tehnicitate; în schimb, prezența echipei Uniunii Sovietice va aduce, bineînțeles, un plus de forță.

După părerea noastră, cheia turneului final este în semifinala Anglia—Iugoslavia, în care șansele *outsider*-ul Iugoslavia are șanse apreciabile.

Să sperăm că turneul final va confirma triumful fotbalistului total, amestec de înaltă tehnicitate, de mare spirit tactic, o înaltă pregătire atletică și de o totală dăruire pe teren.

Fotbaliștii noștri trebuie să aibă, spre convingere, un asemenea exemplu.

Micro istorie olimpică ilustrată

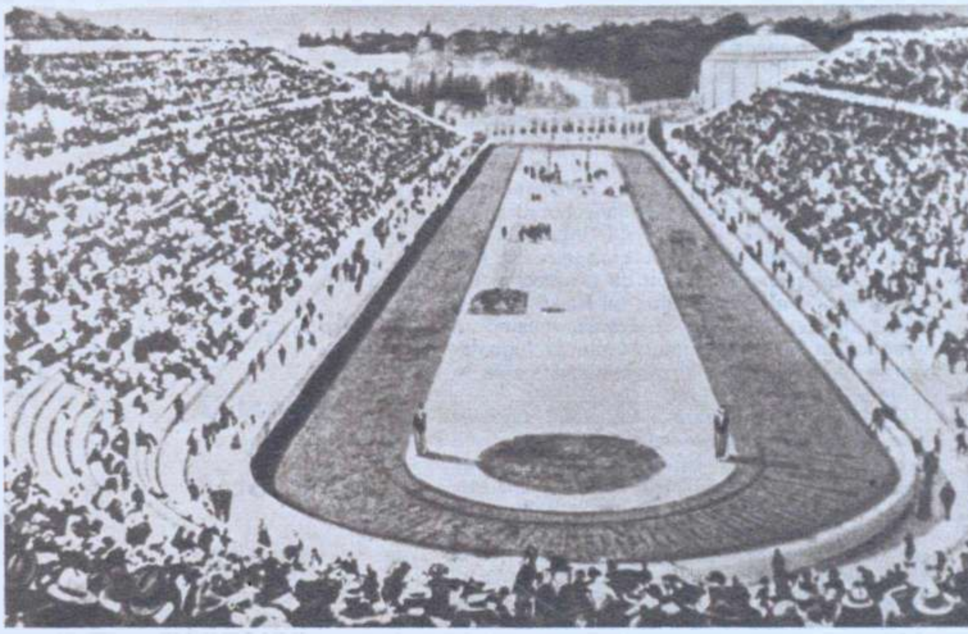
Apleda pentru Jocurile Olimpice, astăzi, cînd se poate vorbi despre un adevărat secol al sportului, ar părea inutil. În contextul activității sportive contemporane, geniala idee renovatoare a lui Pierre de Coubertin, lansată pentru prima oară la 25 noiembrie 1892, cu prilejul unei conferințe, de întrunire din 4 în 4 ani a întregii lumi sportive, cu ocazia acestei mari sărbători care o reprezintă Jocurile Olimpice, a depășit cadrul unei activități oarecare, transformîndu-se în cea mai mare competiție sportivă a contemporaneității.

Astăzi, cînd ne mai despart doar cîteva luni de întîlnirea olimpică mexicană, o retrospectivă a edițiilor trecute o considerăm utilă.

Vom căuta — pe cît posibil — să prezentăm un număr mai mare de fotografii și un scurt text, rezumativ. Aceasta, deoarece în lume au apărut foarte multe cărți despre istoria Jocurilor Olimpice, iar la noi, citind doar remarcabila carte a publicistului Victor Bănciulescu *«Jocurile Olimpice de-a lungul anilor»* vom avea în față una dintre cele mai complete lucrări ale genului.

Astfel, la fiecare ediție ne vom rezuma la cîteva aprecieri generale, privind participarea, punctînd doar unele momente sau personalități cu totul deosebite, precum și clasamentele neoficiale pe națiuni.

Nicolae MĂRĂȘESCU

Acesta este celebrul stadion din marmură albă pe care au avut loc întrecerile primei ediții a Jocurilor Olimpice moderne (Atena, 1896).

ATENA 1896

Omagiul adus spiritului elenic, care a inițiat Jocurile Olimpice, a dus la acordarea primei organizări orașului Atena, primul președinte al Comitetului Internațional Olimpic fiind tot de naționalitate greacă-poetul Demetrios Bikelas.

Și astfel, între 5—15 aprilie 1896, magnificul stadion de marmură ce poartă numele milionarului Averoff a fost gazda unor întreceri la care s-au prezentat 13 țări însumînd 285 sportivi. Ei s-au întrecut la 10 ramuri de sport. Întrecerile au fost dominate de departe de sportivii greci și americani, învingători în majoritatea probelor. Acești sportivi, împreună cu cei reprezentînd Anglia și Australia, au fost nelipsiți de la edițiile ținute pînă în prezent.

În privința ramurilor sportive, remarcăm prezența începînd cu această ediție a 5 discipline ce vor figura în continuarea edițiilor de fiecare dată, fără întrerupere. Este vorba de *atletism, natație, gimnastică, ciclism* și *scrimă*.

Cîteva lucruri trebuie menționate ca fapte deosebite. Americanul Thomas Burke pleacă din start de jos și ...cîștigă, spre surprinderea spectatorilor uimiți de poziția atletului. Aruncătorul de disc Robert Garett cîștigă proba de aruncarea discului, deși arunca pentru prima oară în viață cu un disc.

Ultima zi de concurs aduce grecilor cea mai mare satisfacție. Proba de maraton, introdusă în memoria legendarului alergător Filipide, se termină cu o surprinzătoare victorie a unui țăran grec Spiridon Louis, victorie care a fost sărbătorită în mod cu totul deosebit.

Întrecerile de lupte și de haltere nu s-au desfășurat pe categorii de greutate, cum știm că se dispută astăzi, acestea nefiind cunoscute la acea dată.

CLASAMENT PE NAȚIUNI

Țara	Medalii		
	aur	argint	bronz
Grecia	11	19	13
SUA	11	7	2
Germania	6	5	-
Franța	6	4	3
Anglia	2	2	2
Ungaria	2	1	2
Austria	2	-	3
Australia	2	-	-
Danemarca	1	2	2
Elveția	1	2	-

PARIS 1900

Expoziția universală din 1900 și, totodată, patria lui Coubertin au fost argumente deosebit de concludente pentru acordarea organizării acestei ediții Parisului. Cu toate acestea, Jocurile Olimpice au fost în umbra expoziției universale, în ciuda faptului că la întreceri au participat 20 de țări, cu 1 066 sportivi și, pentru prima oară, un număr de 6 femei. Numărul disciplinelor sportive urcă la 14. Dar, durata record a acestor întreceri, 14 mai—28 octombrie, a făcut ca ediția să fie considerată ca una dintre cele mai puțin reușite.

Privitor la nivelul rezultatelor, creșterea lor vertiginoasă este un fapt

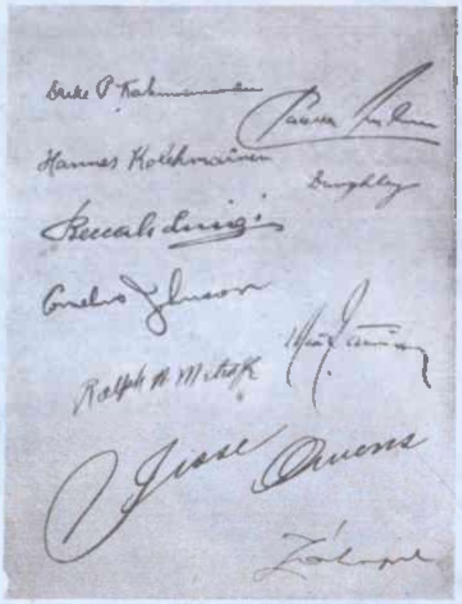

Pierre de Coubertin (1863—1937) părintele Jocurilor Olimpice moderne.

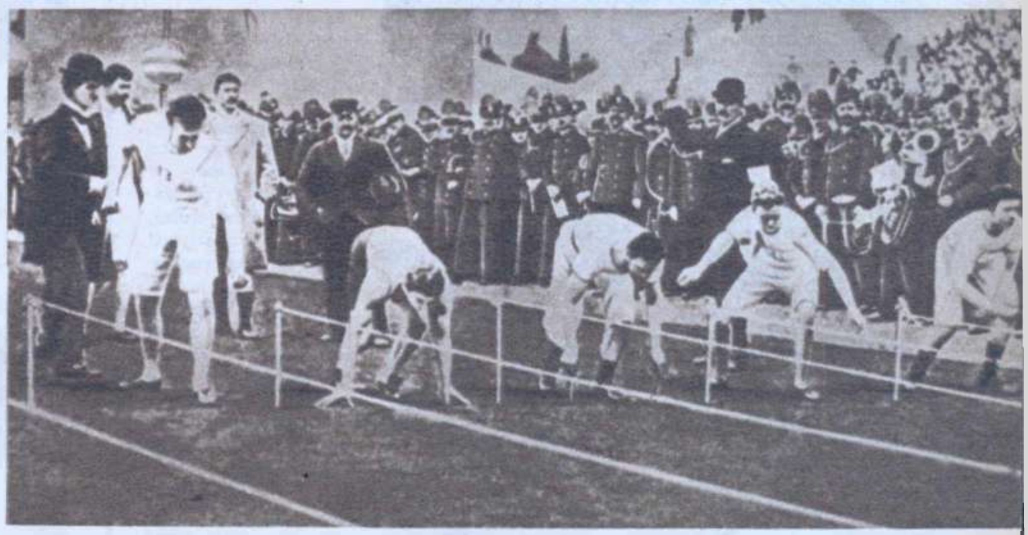
Iată și primul comitet internațional olimpic din anul 1896. În mijloc, în picioare, Coubertin.

Pentru amatorii de autografe prezentăm cîteva din semnăturile unor celebrități ale sportului mondial.

Iată, rămase peste negura anilor autografele campionilor olimpici D.P. Kahanamoku, P. Nurmi, H. Kolehmainen, Lord Burghley, L. Beccali, C.C. Johnson, M. Jarvinen, R. Metcalfe, J. Owens, E. Zatopek.

Stupoare în tribune și printre adversari. Un alergător se așează în altă poziție decît cea «normală». La insistențele sale, este lăsat să pornească așa și tehnica startului de jos își spune cuvîntul. Pe locul 1 și campion olimpic Thomas Burke (SUA) — 12,0 sec.

real, ca și a numărului de probe, apărînd tot felul de probe atletice de pe loc, de înot sub apă, tracțiunea frînghiei etc.

Cele mai reprezentative figuri ale Jocurilor rămîn americanii Elvin Kraenzlein, învingător în 4 probe (60 m, 110 m garduri, 200 m garduri, lungime), și Ray Ewry, supranumit «omul de cauciuc», victorios în cele 3 sărituri de pe loc în înălțime (1,65m), lungime (3,21 m) și triplusalt (10,58 m). Cifrele acestea sînt și astăzi accesibile doar unui număr extrem de mic de sportivi.

În ansamblu, Franța și SUA domină Jocurile, culegînd cele mai multe victorii. Iată de altfel și clasamentul pe națiuni.

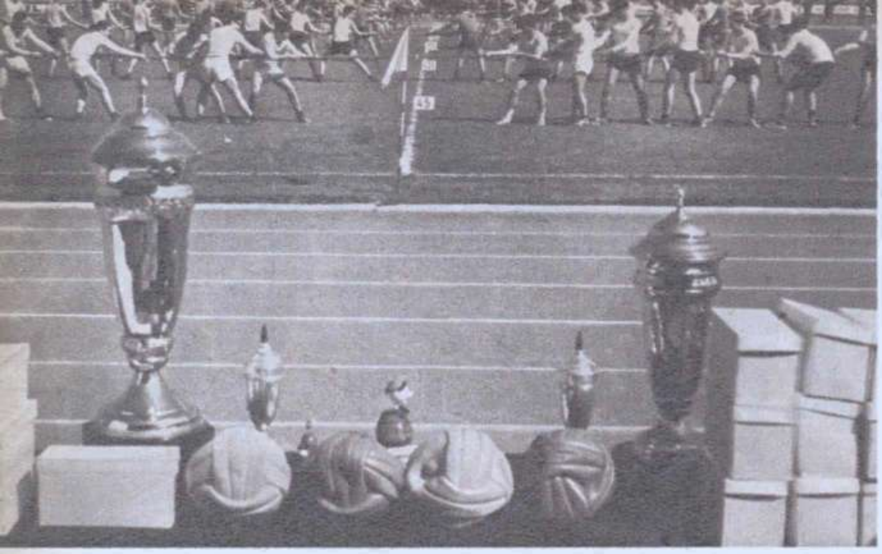
SUA	26	13	12
Franța	23	32	26
Anglia	19	4	3
Belgia	7	5	1
Elveția	6	1	1
Germania	4	2	2
Australia	3	-	3
Italia	2	1	-
Suedia	2	-	2
Ungaria	1	3	2
Olanda	1	1	3
Norvegia	1	1	2
Cuba	1	1	-
Danemarca	1	-	1
Canada	1	-	-
Austria	-	3	3
India	-	2	-
Irlanda	-	1	1
Cehoslovacia	-	1	-
Spania	-	1	-

Înalt, slăbuț, cu fustanelă, aceasta este descrierea țăranului din fotografie. El înfățișează pe unul dintre cei mai adulați campioni olimpici ai timpurilor moderne, grecul Spiridon Louis învingătorul primului maraton.

Ray Ewry campion olimpic în anii 1900, 1904, 1908, cu o colecție întrecută pînă azi doar de legendarul Paavo Nurmi. 9 medalii de aur a adunat acest săritor în întrecerile olimpice, la sărituri fără elan. Un campion incontestabil, rămas peste ani imbatabil.

Cupe, mingi, echipament sportiv pentru cei mai buni dintre participanţii la frumosul festival sportiv al şcolarilor din Bucureşti, prilejuit de întrecerea fotbalistică cu şcolarii Clujului. Cadru onorabil pentru o asemenea întrecere — Stadionul Republicii. Este vorba, oare, de începutul unor întreceri care să devină tradiţionale? Am dori-o din toată inima.

GAZON SAU ZGURĂ?

Cu greu ne putem da seama de cele ce se petrec în fotografia din stînga. Ne-a lămurit însă fotoreporterul Aurel Neagu. Este vorba de un meci de rugbi, disputat pe Stadionul Tineretului. Norii de praf stîrniţi de încleştarea rugbistică ne-ar putea determina să credem că jocul se dispută pe un teren cu zgură. O asemenea părere nu ar fi prea departe de adevăr sau, mai bine spus, nu va fi departe de adevăr, dacă gospodarii cochetului stadion vor continua să neglijeze întreţinerea gazonului, cîndva un adevărat covor verde.

FĂRĂ ABANDON

Puţini dintre tinerii noştri cititori ştiu că NICOLAE D. NICOLAE, corespondentul nostru, ale cărui fotografii le publicăm adesea în revistă, a fost în tinereţe un bun maratonist. Pasiunea pentru atletism în general şi pentru maraton în special continuă şi acum, fără nici un abandon, deşi vîrsta performanţelor sportive s-a dus de multişor. Nicolae D. Nicolae a devenit un bun arbitru şi un preseverent fotoreporter amator.

În fotografia din stînga, sus, îl puteţi vedea pe maratonistul Nicolae D. Nicolae (x) la campionatul naţional din 1954. Jos, o imagine realizată de fotoreporterul Nicolae la maratonul redus (25 km), care a avut loc la Hunedoara, cu puţin timp în urmă.

magazin

TREI AUTOGRAFE

În «Turul Marocului», reprezentanţii ciclismului românesc au obţinut un dublu succes: LOCUL I ÎN CLASAMENTUL PE NAŢIUNI şi locul II — GABRIEL MOICEANU — în clasamentul individual final.

Imaginea de sus, la festivitatea de premiere (locul I, în mijloc, suedezul Soederlund, locul II, în stînga, Moiceanu, locul III, în dreapta, marocanul Farouki) constituie şi un document al legăturilor prieteneşti favorizate de această competiţie. Cei trei premiaţi au semnat pe fotografie pentru a-şi aminti mereu de frumoasa întrecere.

Pentru comportarea sa remarcabilă, Gabriel Moiceanu a fost felicitat şi de ministrul tineretului şi al sporturilor din Maroc, dl. M. Benbouchta (imaginea de jos).

...sportiv

FIOROS... ÎN APARENȚĂ

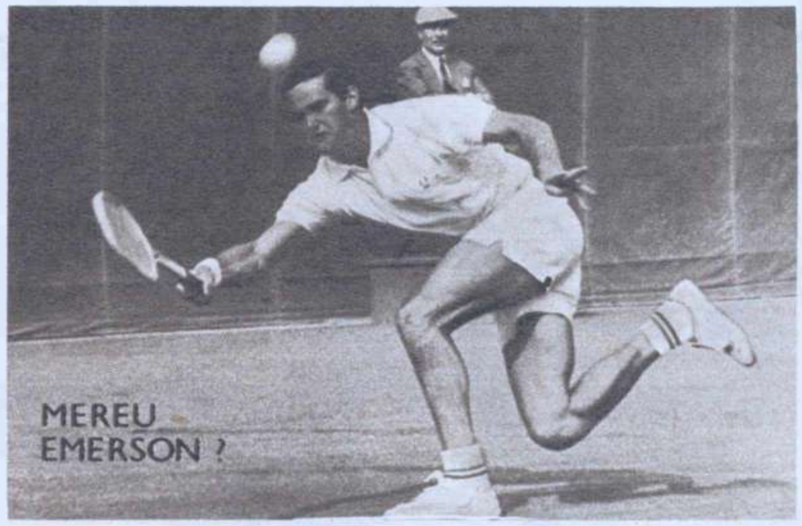
Desigur, foarte puțini dintre iubitorii boxului au prilejul să-l vadă pe campionul european al «cocoșilor», NICOLAE GÎJU, într-un astfel de echipament. Casca de pe cap și mănușile mult mai mari decît cele «de competiție» sînt accesorii nelipsite campionului nostru la antrenamente. Mănușile uriașe pe care le poartă sînt însă, în ciuda primei impresii, mult mai... inofensive pentru partenerul de pregătire, decît cele purtate de boxeri la meciuri.

GENERALUL DE GAULLE ÎN MIJLOCUL SPORTIVILOR

Generalul de Gaulle este un iubitor al sportului. L-am putut vedea și noi pe ecranele televizoarelor, asistînd la festivitatea deschiderii Jocurilor Olimpice de la Grenoble. Dar președintele Franței nu acordă atenție numai competițiilor grandioase. El vine adesea să urmărească chiar și antrenamentele unora dintre marii sportivi francezi. Iată-l, de pildă, în imaginea din dreapta asistînd, pe stadionul acoperit al Institutului național al sporturilor, la o demonstrație a atletului Alain Mimoun.

Iată-l în fotografie pe celebrul tenisman australian ROY EMERSON, care de curînd a trecut în rîndul profesioniștilor. Emerson — anul trecut, cel mai bun între amatori — face acum victime și printre profesioniști. Recent el a cîștigat turneul de la Hollywood, învingîndu-l în finală pe compatriotul său Ken Rosewall, trecut și el la profesionism acum cîțiva ani. Unde se vede că *noul val* nu are motive să roșească în fața celor care pînă mai ieri păreau de neînvins.

micromotive sportive

— Invariabil, cînd concurează singur — iese... primul.
— Pe cîte etape au fost «grădinile...suspendate»?
— Un creier electronic despre alt creier electronic învingător la șah: «S-a dopat! 220 de volți în loc de 110».
— Joacă individual; cică-i deștept de nu are... pereche.
— 8+1: nava-amiral a canotajului.
— Bătaia: meniul... învinsului.
— Culmea alpinistului: să escaladeze «Carpații» cu...filtru.
— Cros: alergare cu... riduri.
— Culmea arbitrajului: să dicteze 11 metri în «careul»... Cișmigiului.
— Bate șaua să priceapă... calul cu mînere.
— Cînd un luptător e făcut tuș, de ce culoare e?
— Ștrandul: acvariul...«delfinilor» și insectarul... «fluturilor».
— Vasco da Gama joacă fotbal și azi???

Titi GHEORGHIU-Vaslui

CE ASCUNDE TURNUL?

Moment de mari emoții mascate de două zîmbete, care nu pot ascunde, totuși, curiozitatea: Ce se ascunde în turn? Bila albă sau cea neagră? Așa a început, la casa culturii «Maxim Gorki» din Suhumi, bătălia șahistă dintre marii maeștri EFIM GHELER (stînga) și BORIS SPASKI, pentru cucerirea dreptului de a-l înfrunta pe deținătorul titlului mondial, Tigran Petrosian.

...SFACȚIILE FOTBALISTICE CONTINUĂ...

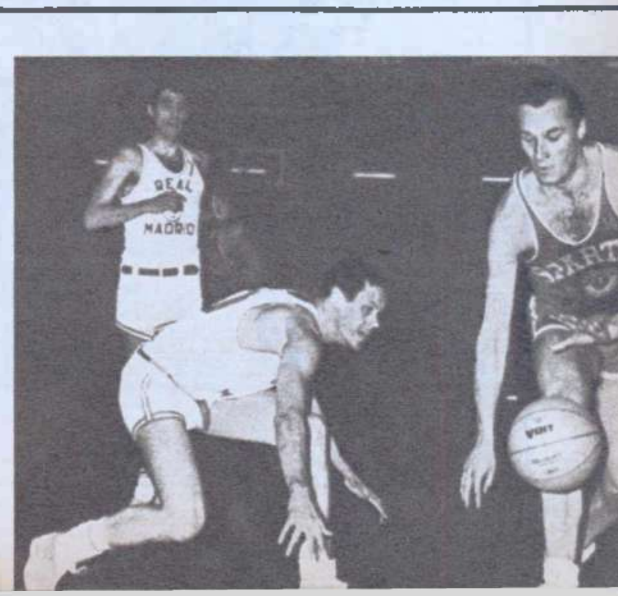

...pentru fostul juventist EUGEN IORDACHE. Căpitanul reprezentativei de fotbal a liceenilor din București este chiar fiul său. În stînga, două imagini care îmbogățesc albumul fotbalistic al familiei Iordache: reprezentativa «L» București (în dreptul cupei, Iordache junior) și fosta extremă a Juventusului, împreună cu cei doi fii ai săi, și ei mari îndrăgostiți de balonul rotund.

INVINCIBILI ÎN EUROPA!

Baschetbaliștii clubului Real Madrid sînt de neînvins în «Cupa Campionilor Europeni». Ei au reușit să-și apere titlul de campioni ai cluburilor europene, cîștigînd și această ediție a C.C.E.

În fotografie, o fază din dramatica finală dintre Real Madrid și Spartak Brno, încheiată cu 98—95 în favoarea spaniolilor.

MEXICO 68

FAVORIŢI OLIMPICI

CLAUDIA KOLB — o duzină de recorduri mondiale

Cu aripi neobosite spre record

Argumente că ar fi «cea mai mare înotătoare a tuturor timpurilor» — așa cum afirmă specialiștii — ni le oferă tabela recordurilor mondiale. Și dacă supremația în natație se certifică prin polivalența aptitudinilor, atunci Claudia Kolb își merită cu prisosință panașul. Nimeni n-a putut parcurge mai rapid decît ea cei 200 m și 400 m ai probei care înglobează cele 4 stiluri clasice. Începînd cu «delfinul», continuînd apoi cu «spatele», «brasul» și încheind cu «craulul», tînăra americancă a reușit să stopeze acele cronometrelor la numai 2 : 25,0 și, respectiv, 5 : 08,2. Recorduri mondiale de mixt, care inspiră respect.

Nu are decît 17 ani. Ceea ce nu înseamnă, totuși, ceva deosebit în sportul unde precocitatea este de rigoare. Dar și aici Claudia are atu-uri în mînă, fiind încă de acum patru ani medaliată olimpică. La Tokio, cînd abia împlinise 13 ani, școlărița din Santa Clara (California) se clasa a doua la 200 m bras, după sovietica Galina Prozumenscicova. De atunci, ea a înotat de 12 ori sub limita recordurilor mondiale sau la nivelul lor exact.

Fotografiile alăturate ne introduc în ambianța zilnică a Claudiei Kolb. Imagini care conving că super-naiada californiană nu se dedică exclusiv bazinului. O vedem în drum spre amfiteatrul universității sau îngrijind de surioara sa Leslie, una din cele zece (!) progenituri ale familiei Kolb. Îi place să gătească și să deretice prin casă. Ar sta mai mult în fața pianului, dar aspirațiile la virtuozitate și le-a înfrînat,de cînd starturile spre record îi răpesc tot mai mult timp. Ca multe studente americane, Claudia lucrează în timpul vacanței pentru a-și acoperi parte din cheltuieli. Și, probabil, la magazinul de confecții, unde este angajată temporar, deverul crește datorită vînzătoarei cu nume celebru.

Poate că, în zile de toamnă, în vitrina sufrageriei cu masă întinsă pentru 12 persoane a casei Kolb, să apară la loc de cinste și o a doua medalie olimpică, de data aceasta de aur. Ciudad de Mexico și — mai ales — Claudia Kolb vor decide.

De la cursuri...

«Încercați-o, vă vine minunat...»

Cu Leslie, la joacă.

RETROSPECTIVĂ

CURSA PĂCII

20 de ediții în cîteva cifre

Un aspect din «Cursa Păcii», ediția 1967. Iugoslavul PAVLICI trece primul linia de sosire în orașul german Gera.

De cîteva zile, prin rubricile de sport ale ziarelor, precum și prin relatările crainicilor posturilor noastre de radio sîntem informați asupra felului cum decurg «ostilitățile» în cadrul marelui eveniment pe care-l constituie cea de a XXI-a ediție a «CURSEI PĂCII».

Firește, douăzeci de ani ai unei întreceri de talie mondială, oferă un material anecdotic, care, prezentat amplu, și-ar găsi locul într-un volum. De altfel, despre «Cursa Păcii» au apărut, de-a lungul anilor, diferite cărți în Cehoslovacia, Polonia și R.D. Germană (pe ale căror teritorii se desfășoară această cursă) și una la noi în țară (1957).

Pentru retrospectiva noastră vom utiliza cifrele, care sînt, deseori, mai grăitoare decît cele mai măiestrit alcătuite fraze sau comentarii.

În primăvara anului 1948 a avut loc prima editie a «Cursei Păcii», organizată de ziarele «RUDE PRAVO» (Praga) și «GLOS LUDU» (Varșovia), devenit apoi «TRYBUNA LUDU». În acea vreme, rănile războiului erau încă vii și organizarea unei astfel de competiții sportive implica multe greutăți.

Dar, entuziaștii organizatori, convinși de rolul acestei competiții, care purta un simbol — CURSA PĂCII — au învins toate dificultățile, punind piatra fundamentală a unei întreceri care, an de an, avea să cîștige o popularitate aproape de necrezut.

În 20 de ani, CURSA PĂCII a avut — 21 de învingători. «Curiozitatea» se explică astfel: în 1948, întrecerea s-a desfășurat concomitent pe două trasee. Unul, Praga-Varșovia și altul, Varșovia-Praga. Deci, doi învingători. La Praga, se aliniază la start 55 de concurenți din 5 țări. La capătul celor 7 etape, însumind 1 104 km, parcurși cu 30,700 km medie orară generală (erau încă destui kilometri neasfaltați) absolvă cursa 39 de cicliști din cei plecați din Praga. Învingător, iugoslavul Alexander ZORICI, care n-a cîștigat, totuși, nici o etapă, iar pe echipe cîștigă Polonia. 63 de concurenți din 6 țări pornesc din Varșovia spre Praga, unde ajung 52. După 872 km (împărțiți în 5 etape), parcurși cu 32,400 km pe oră, cîștigător este tot un iugoslav — Augustin PROSINEK — iar pe echipe, tot Polonia. Prezente la start, 6 țări.

În 1949, plutonul de participanți, numără 101 cicliști, reprezentînd 8 țări. 71 dintre ei, termină cursa. Distanța Praga-Varșovia, 1 259 km (în 8 etape) e parcursă cu o medie de 34,600 km. Învingător, cehul Jan Vesely, iar pe echipe, Franța (F.S.G.T.). Un an mai tîrziu, pe ruta Varșovia-Praga, primul loc este ocupat de danezul Willy Emborg, iar pe echipe de Cehoslovacia. Cei 1 539 km, divizați în 9 etape, sînt parcurși cu o medie orară de 35,700 km. Absolvă cursa 54 de concurenți din cei 70 (din 11 țări) prezenți la start. Tot 9 etape are și ediția din 1951 (1 544 km, media orară 33,500 km). 71 de cicliști, din 11 țări, iau plecarea. O absolvă 48, cîștigător fiind danezul Kai Allan Olsen. Pe echipe, din nou Cehoslovacia.

Din 1952, competiția se mărește, trecînd și pe teritoriul R.D. Germane. Participă la organizare și ziarul «NEUES DEUTSCHLAND» — 12 etape cuprinde noul traseu: Varșovia-Berlin-Praga. 2 135 km sînt parcurși cu 34,500 km pe oră. 93 de participanți (din 15 țări). Termină 65. Învingător: englezul Ian STEEL (care nu cîștigă, totuși, nici o etapă). Pe echipe, Anglia. În anul următor (Praga-Berlin-Varșovia), tot 12 etape (2 231 km) și tot echipe din 15 țări, totalizînd 93 de concurenți. Termină doar 38. Ediție extrem de dură: frig, lapoviță și ninsoare chiar. Media orară crește, totuși: 35,400 km. Victorios: Christian Pedersen (Danemarca). Pe echipe, R.D. Germană obține prima ei victorie.

Ruta Varșovia-Berlin-Praga din 1954 însumează 2 052 km, împărțiți în 13 etape. Media orară face un salt important: 38 km, ca urmare a valorii crescînde a concurenților. Pornesc 114 cicliști din 18 țări. Termină 77. Din nou o victorie daneză: Eluf Dalgaard, iar pe echipe Cehoslovacia își înscrie iarăși numele în palmaresul probei.

A VIII-a ediție (în 1955) pe ruta P.B.V. (2 214 km, 13 etape, cu o medie orară de 37,800 km) vede victoria lui Gustav Adolf SCHUR, din echipa R.D.G., iar pe echipe cîștigă Cehoslovacia. 17 națiuni sînt reprezentate de 106 sportivi, dintre care 80 ajung pînă la capătul competiției. În 1956, (V.B.P) polonezul Stanislav KROLAK alergind 2 213 km (12 etape) cu o medie orară de 37,400 km, își adjudecă victoria, în timp ce pe echipe, cîștigă U.R.S.S. Participare record: 141 concurenți din 23 țări. Absolvă proba 101. Record de iuțeală în 1957 (P-B-V) 38,200 km pe 2 209 km, în 12 etape. Victorioși bulgarul Nencio Hristov și echipa R.D. Germane. Prezente, 14 națiuni, 84 de cicliști. Absolvenți: 63. Un olandez, Piet Damen, cîștigă ediția a XI-a (1958: V-B-P), iar pe echipe primul loc revine cicliștilor sovietici. Participă 120 de sportivi din 20 de țări. Se clasează 89 de concurenți. Cele 12 etape (2 210 km) sînt parcurse cu 37,100 km/h. O nouă victorie a lui Schur în 1959. (B-P-V) fără ca el să fi cîștigat vreo etapă. 2 057 km (13 etape) sînt parcurși cu o medie orară de 37,500 km. Pe echipe, învinge din nou U.R.S.S. Participă echipe din 18 țări. 108 cicliști iau startul și termină 92.

Nou record de iuțeală, în 1960 (P-V-B): 40,400 km/h pe 2 290 km, în 13 etape. Dublă victorie a cicliștilor din R.D. Germană: locul întîi atît pe echipe, cît și la individual, prin Erich Hagen. Concurează 119 cicliști din 20 de țări. Absolvenți: 85. În anul următor, din nou o dublă victorie. Cicliștii sovietici obțin pe ruta V-B-P (2 435 km, în 13 etape) primul loc pe echipe, iar la individual, prin Iuri MELIHOV. Media orară: 39,700 km. Prezente la start 15 națiuni (90 concurenți, dintre care termină 61). În 1962 (B-P-V), a doua dublă victorie a cicliștilor sovietici; pe echipe și individual: Gajnan Sajdhudin. Media orară: 38,900 km pe 2 407 km în 14 etape. Participă 21 de națiuni: 121 de concurenți, termină cursa 80. Și cicliștii din R.D. Germană obțin o nouă dublă victorie: individual, prin Klaus Ampler, și pe echipe. Faptele se petrec în ediția a XVI-a (1963, P-V-B, 2 568 km, în 15 etape). Din nou o medie orară excelentă: 40 km. La start, 115 cicliști din 20 de țări. Absolvă — 80.

Jan Smolik este al doilea ciclist cehoslovac care își înscrie numele în palmaresul probei. E vorba de ediția din 1964 (V-B-P, 2 246 km în 14 etape, media orară 39,400 km). Pe echipe, cîștigă R.D. Germană. Participă 18 țări. Pornesc 90 de cicliști și termină 63. Un an mai tîrziu, a treia dublă victorie a sportivilor sovietici. Pe echipe și individual (Genadie Lebedev) — 39,400 km este media orară, de-a lungul a 2 318 km, divizați în 15 etape. 100 de concurenți (19 națiuni) termină — 75.

Prima victorie franceză, la individual, în 1966, prin Bernard Guyot. Ruta: P-V-B, 15 etape, 2 340 km. Record de viteză egalat: 40,400 km. Pe echipe, cîștigă U.R.S.S.; 102 concurenți (din 17 țări), termină — 68.

La a XX-a ediție iau startul 120 de cicliști din 20 de țări și termină cursa 84. Victoria individuală revine belgianului Marcel Maes (pe echipe Poloniei) care a parcurs 2 307 km (în 16 etape) cu o medie orară record: 41,800 km. Ediția s-a desfășurat pe ruta Varșovia-Berlin-Praga.

În 252 etape ale celor 20 de ediții au fost parcurși 42 550 km (o dată ocolul pămîntului pe la ecuator)

ALTE CÎTEVA CIFRE

În 20 de ediții, 1493 de cicliști au terminat întrecerea din cei 2 075 care au luat startul, reprezentînd 34 de națiuni.

Au participat: de 12 ori (SCHUR-R.D.G.), de 9 ori (MOICEANU — România și Kolev — Bulgaria), de 8 ori (Vesely — Cehoslovacia și Megyerdi — Ungaria), de 7 ori (Krolak — Polonia; Torok — Ungaria, Levacic — Iugoslavia, Ostergaard — Danemarca și Kapitonov — U.R.S.S.).

Echipe participante la toate edițiile:

Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria și România.

Au purtat tricoul galben: J. Smolik (Cehoslovacia) — 20 de etape. G. Schur (R.D.G.) — 15 etape, Melihov (U.R.S.S.) și Guyot (Franța) — 12 etape; Vesely (Cehoslovacia) și Lebedev (U.R.S.S.) — 11 etape; Kristov (Bulgaria) — 9 etape; Pedersen (Danemarca) și Damen (Olanda) — 8 etape.

Au purtat tricoul albastru, semn al primului loc în clasamentul pe națiuni echipele: U.R.S.S. — 67 de etape, R.D. Germană — 41, Polonia — 38, Cehoslovacia — 33 etc. etc.

ȘI, ÎN ÎNCHEIERE, CÎTEVA SUPERLATIVE

Cele mai rapide ediții: 1967 (media orară 41,800 km — record — pe 2 307 km; 1960 (2 290 km) și 1966 (2 340 km) cu 40,400 km/h.

Cea mai mare diferență de timp între primul și al doilea clasat: 1949, J. Vesely față de francezul Herbulot: 11 min 55 sec.

Cea mai mică diferență: 1966, francezul Guyot față de sovieticul Dohliakov: 1min 39 sec.

Pe echipe, cea mai mare diferență în 1958: U.R.S.S. față de R.D.G.: 53 min 48 sec.

Cea mai mică diferență în 1966, U.R.S.S., față de Polonia, doar 6 secunde.

Cele mai multe victorii individuale în etape: cicliștii din Cehoslovacia (47), U.R.S.S. (36), R.D.G. (34), Belgia (30), Polonia (26) și Italia (13). Dintre acestea: 16 Vesely (Ceh.), 12 Ruzicka (Ceh.), 11 Petrov (U.R.S.S.), 9 Schur (R.D.G.), 7 Smolik (Ceh.) și Melihov (U.R.S.S.). Cele mai multe victorii de etapă, pe echipe: Cehoslovacia (44), U.R.S.S. (42), R.D.G. (39), Polonia (31), Belgia (24), Danemarca (11) și România (11).

Emil IENCEC

SPORT

COLEGIUL DE REDACȚIE: Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂȘESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOȘAN, Rodica ȘICLOVAN.

Prezentarea grafică: Mircea PATRICHI. Tehnoredactor: Gh. DEDIU. Corector: Gh. RANETTI. Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni = 15 lei; 6 luni = 30 de lei; 1 an = 60 de lei.

43 806 — 2,50 LEI

Discobolul nostru IOSIF NAGHI înaintea startului „peste 60 de metri“

(CITIȚI ÎN INTERIOR REPORTAJUL CU IOSIF NAGHI, RECORDMANUL ROMÂNIEI LA ARUNCAREA DISCULUI)

Fotografia: PAUL ROMOȘAN

SPORT